НАВІНКІ

27 сакавіка - 3 красавіка 2003 №8(87) Кошт свабодны

НАВІНКІ TV

Праграма тэлебачаньня 31 сакавіка - 6 красавіка

Фаўст XIX ст.

DUBYA OIL
WE WILL DOMINATE
DOLLARS
23,070,710,000
CASUALTIES
7,064,192

Лябедзька глядзеў у рот прэзыдэнту

Падрабязнасьці на **стар.3**

Калябарацыя not dead!

Рэдактар газэты Згода Аляксандар Здвіжкоў-Уорхал рыхтуецца да сустрэчы амэрыканскіх вызвольнікаў. Фота-інтэрвію на стар.4

Нязваны госьць горш за Лукойл.

Расьследаваньне на **стар. 6,11**

Прэзыдэнт ЗША вачыма амэрыканцаў

Forest Bush

стар.16

«Людзі гінуць за бэнзын...»

Пагоня за «чорным золатам», нібыта спакуса Мэфістофэля, зводзіць шасьцяронкі ў мозгах моцных гэтага сьвету.

Між тым трэба задумацца, як жа вырвацца з кола гэтага нафтавага шабашу? Адказ напрошваецца сам сабой – альтэрнатыўныя віды паліва і энэргіі. Чалавецтву ўжо даўно хапае ізьвілінаў у мозгах, каб вынайсьці нешта больш таннае і менш крывавае за нафту. Прыгадайма хаця б ужо празаічныя электрамабілі, вадародныя рухавікі або энэргію сонечных батарэяў. Газэта *Навінкі* неяк ужо пісала пра аўтамабіль, які выкарыстоўвае сілу сьціснутага паветра. У такім разе, энэргію можна чэрпаць літаральна з паветра... Аднак на гэтых хваравлівых летуценьнях шызанутых пацыфістаў і эколягаў ставіць тлусты крыж нафтавае лобі. Бо кожнаму зразумела, што разам з нафтай і крывёй ліецца бабло. І чым больш нафты й крывякі, тым больш будзе сродкаў на «ліквідацыю гуманітарнай катастрофы»...

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Юрыдычны адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143.

Нумар падпісаны да друку 27.03.2003г., а 00.01. Тыраж 3000 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у ПРУП «Чырвоная Зорка», г. Менск, 1-ы Загарадны зав., 3. Заказ №2383

Зубы прэзыдэнта

Расьсьледваньне Лябедзькі

Аказваецца, наш Прэзыдэнт без зубоў! Менавіта такую высноў можна зрабіць зь нядаўняй заявы лідэра АГП Анатоля Лябедзькі. Злоўленаму за руку ў хаваньні даходаў ад падаткаабкладаньня і кіданьні дзяржаўнай казны на суму ў памеры 840 рублёў, Лябедзьку прапісалі штраф у памеры 133 тысячаў рублёў. Іншы б залупіўся б на месцы лібэральнага сьветача й падаў бы якую скаргу ў суд, дык не! Лябедзька з ахвотай выявіў жаданьне прафінансаваць сваімі грашыма гэтак ненавісную яму дыктатуру. Аднак пры гэтым дадаў літаральна наступнае: «А казне деньги нужны... Вот недавно Александру Григорьевичу поставили шикарную челюсть. Металлокерамику положили на основу из чистого золота. Стоит не одну тысячу долларов».

Пры гэтым, апазыцыйны бонза не прасьвятліў грамадзкасьці, якім чынам і пры якіх абставінах прэзыдэнт згубіў сваю сківіцу. Можа атрымаў шайбай па зубах, мо' няўдала з горкі скаціўся, а магчыма схапіўся недзе ў кулачным баі зь нейкім інтэлігентам? Аднак, у Лябедзькавым гоне напружвае наступная акалічнасьць. Ён адмыслова

Усьмешцы Рыгорыча пазайздросьціць сам Гумплен

падкрэсьліў, што Лукашэнкава сківіца зробленая на аснове з чыстага золата. Аднак кожны ведае, што калі заехаць клюшкай па залатой сківіцы, тая адразу ж пагнецца! І дзе ж сэнс такіх зубоў, бо лягічней выкаваць іх зь нержавейкі.

Такое абвінавачаньне ў недасьведчанасьці прэзыдэнта ў пытаньнях мэталюргіі і стаматалёгіі – згадзіцеся, сур'ёзнае, каб самому атрымаць па кусалках. Але прэзыдэнт праглынуў крыўду. Між тым дагадкі Лябедзькі не прымусілі доўга чакаць рэакцыі з боку Беларускай асацыяцыі стаматолягаў.

Ужо ў аўторак, 25 сакавіка за Лябедзькам увязаўся «хвост». «Вы хто, бандзіты?» – спытаўся Лябедзька ў сваіх перасьледнікаў. Адзін зь іх хмыкнуў і адказаў: «Так, бандзіты». Аднак гэта былі не работнікі нажа і сякеры, і нават не супрацоўнікі праваахоўчых органаў, як падумаў быў Лябедзька. Байцы стаматалягічнага спэцназу правялі пакуль негвалтоўную разьведку боем, аднак неўзабаве пакрыўджаныя дантысты зьбіраюцца зьняць зьлепкі зубоў у самога Лябедзькі, а таксама 30 сябраў кіруючых органаў АГП ●

Доктар Астравумаў

На кладбішчы вецер сьвішча

Магіла вядомага салдата

Існуе меркаваньне, што вайна ня скончаная, пакуль не пахаваны апошні загінуўшы салдат. Колькі не пахаваных савецкіх воінаў ляжыць на беларускіх землях з часоў Вялікай Айчыннай вайны, аднаму Гітлеру вядома. Амаль 60 гадоў парацца косткі загінуўшых абаронцаў айчыны на палях баталіяў, а ўсё з-за таго, што ў дзяржавы не хапае фінансаў на забесьпячэньне дзейнасьці чырвоных сьледапытаў. А вось у нашчадкаў воінаў трэцяга рэйху такой праблемы не існуе. Спраўна плаціць грошы карычневым сьледапытам нямецкі ўрад, каб магілы арыйскіх воінаў ўтрымліваліся ва ўласьцівым немцам парадку.

На мінулым тыдні стала вядома, што прадстаўнікі германскіх вэтэранскіх арганізацыяў пралабіравалі-такі рашэньне пра стварэньне на тэрыторыі Беларусі сваіх могілак. Газэта *Советская Белоруссия* сьцьвярджае, што згода беларускіх вэтэранскіх арганізацыяў атрыманая. Але варта нагадаць, што ўжо некалькі гадоў па гэтым пытаньні ў Беларусі ідуць жорсткія дыскусіі і дэбаты. А кіраўніцтва Брэсцкай вобласьці выдзеліла 4 гэктары зямлі пад гэтыя мэты. Рэшткі салдатаў вэрмахту будуць пахаваныя пад райцэнтрам Бяроза каля вёскі Сігневічы. І месца выбранае нездарма. Тут яшчэ захаваліся могілкі кайзэраўскіх салдатаў з часоў І-й сусьветнай вайны. А да гэтага, па некаторых зьвестках, там знаходзіўся курган з пахаванымі крыжакамі, якія загінулі падчас славутага паходу Конрада Брандшвэйскага за данінай у 1375 годзе. Хутка жыхары суседніх вёсак змогуць пабачыць сотні магілаў, на якіх прыгожым гатычным шрыфтам будуць напісаныя імёны забойцаў іх дзядоў і прадзедаў.

Ёсьць і другі аспэкт праблемы. Усім вядома, што такія могілкі звычайна становяцца культавым месцам для ўсялякага роду нэанацысцкіх адмарозкаў, якія зьбіраюцца там па начах для правядзеньня сваіх фашыстоўскіх шабашоў. Ні ў якім разе нельга дапусьціць адраджэньня карычневай чумы ў краіне, кожны чацьверты жыхар якой ад яе ж і загінуў ●

Адхімічылі

Жлобінская хімія – гэта вам не Салаўкі і нават не Оршанская зона. Нядоўга Павал Мажэйка, журналіст гарадзенскай *Пагоні*, адбываў пакараньне. Не прайшло і 6 месяцаў і 21 дня, і ён ужо адбыў у родную Гародню, каб пасьпяшацца стаць на ўлік у крымінальна-выканаўчай інспэкцыі і на працягу наступных 5 месяцаў і 9 дзён быць законапаслухмяным грамадзянінам РБ. Некалькі дзён раней суровы прысуд быў зьменшаны і для галоўнага рэдактара ўсё той жа *Пагоні* Маркевіча. Гэты ўжо даўно дома і нават уладкаваўся на працу экспэдытарам. За якія такія заслугі суд скасіў злосным паклёпнікам на прэзідэнта па паўгады хіміі? Далі на лапу пракурору? Гэта можна было зрабіць і раней. Ды й жлобінскія пракуроры самыя непадкупныя ў сьвеце, гэта ўсе ведаюць. Каб не раз-лагалі калектыў сваімі журналісцкімі байкамі ды красвордамі? А можа за добрыя паводзіны? За што

Упершыню за паўгады Маркевіч і Мажэйка сустрэліся на волі

іх там асудзілі? За абразу прэзыдэнта? Дык яны за 6 месяцаў хіміі напэўна яго так пахвалілі, што ўсёй *Саўбелії* і ня сьнілася. Такая тактыка пагражае гонару Аляксандра Рыгорыча. Калі раней над апазыцыйным журналістам вісеў дамоклаў меч у выглядзе хіміі, то зараз усе пачнуць страчыць паклёпы і кляўзы на прэзыдэнта. Максімум, што пагражае – паўгады хіміі ●

ФОтахрОніка

Калі б фотка магла гаварыць

Войскі анты-іракскай кааліцыі пачалі наступ. СМІ паказваюць, як жыхары Іраку сустракаюць хлебам-сольлю вызваліцеляў.

Па ўсім сьвеце пракацілася хваля антываенных і антыамэрыканскіх дэманстрацыяў. Нярэдка яны скончваліся сутэкненьнямі з паліцыяй.

Заходнія СМІ працягваюць фармаваць у гледача вобраз воіна-вызваліцеля, які частуе іракскіх дзяцей гуманітарнай дапамогай.

Іракскае тэлебачаньне дэманструе кадры з амэрыканскімі палоннымі. Пэнтагон абвінавачвае Багдад у парушэньні Жэнэўскай канвэнцыі.

Тым часам наступленьне саюзьнікаў спыняецца на некаторы час з-за пагодных умоваў. У Іраку бушуюць пяшчаныя буры.

Пакуль увесь цывілізаваны сьвет пратэстуе супраць вайны, наш сусед Кучма пасылае батальён хімічнай аховы на дапамогу амэрыканцам і брытанцам.

Адсасем за трыццаць бак$аў?

альбо як прага да грантаў ператварае Беларусь у Ірак

Беларуская апазыцыя зьбіраецца адправіць у Ірак на вайну з Садамам батальён валанцёраў. Магчыма менавіта ім пашасьціць захапіць крывавага дыктатара ў палон

«Увечары 20 сакавіка, без афіцыйнай санкцыі Рады Бясьпекі ААН, войскі амэрыкана-брытанскіх захопнікаў вераломна ўварваліся ў Арабскую Рэспубліку Ірак...»

Можна не сумнявацца, што прыкладна гэткія словы арабскага Левітана пачулі з громкагаварыцеляў мільёны жыхароў гэтай краіны, калі зьбіраліся класьціся спаць. 21 сакавіка, а 5.30 раніцы тэлегледачы плянэты ўбачылі першыя зялёныя і мутныя кадры руху 3-й амэрыканскай пяхотнай дывізіі па пясках паўднёвай Мэсапатаміі. Пачалася вайна, якую Буш з Блэрам ахрысьцілі «Свабодай Іраку» (Freedom Iraq). Свабода свабодай, а па ўсім сьвеце, у тым ліку ў ЗША і Вялікабрытаніі, дэбют апэрацыі па вызваленьні нафтавых скважынаў ад Хусэйна, Хусэйна – ад улады, а тысяч іракцаў – ад уласных цялесных абалонак, быў адразу сустрэты шматтысячнымі дэманстрацыямі пратэсту грамадзян.

Зь пятніцы не сьціхаюць антываенныя бунты і ў Беларусі. Спэцыфіка апошніх у тым, што ролю і функцыю мільённых разьюшаных натоўпаў у нас, у адпаведнасьці з заканадаўствам па правязеньні масавых мерапрыемстваў, выконвае выключна Прэзыдэнт краіны (калі, канешне, ня ўзгадваць несанкцыянаваны антываенны пікет каля амбасады ЗША ў Менску, арганізаваны анархістамі 24 сакавіка). Вядома, ёсьць і тыя, хто ня любіць гаранта канстытуцыі. Таму цікава ведаць, як ставіцца да іракскай вайны наша дэмакратычная апазыцыя? Шчыра кажучы, публічная рэакцыя айчынных змагароў за свабоду на пераход амэрыканскімі танкамі кувэйта-іракскай мяжы і руйнаваньне Багдаду пераўзышла ўсе чаканьні. Сваім падхалімствам у амаль аднагалоснай падтрымцы ракетна-бомбавай барацьбы за дэмакратыю, наша сутулая апазыцыя напэўна зьдзівіла самога Дзядзьку Сэма. Чаго хаця б варты «Адкрыты ліст да Джорджа Буша і ягоных асыстэнтаў» загадчыка старшыні БНФ Юрыя Хадыкі, які дагэтуль чамусьці выдаваў сябе за ідэйнага ўнука Гандзі. Стыль і пафас твору наводзіць на літаратуразнаўчую гіпотэзу пра адраджэньне некалі папулярнага сярод беларускіх нацыяналістаў эпісталярнага жанру «ліст да кайзэра», 85-ыя ўгодкі нараджэньня якога мы адсьвяткавалі 25 сакавіка.

«Я хачу запэўніць Вас [Буша], што Вашую рашучасьць абараняць чалавечую годнасьць і свабоду незалежна ад таго, дзе і кім яна парушаецца, падтрымлівае значна большая колькасьць людзей, чым гэта падаецца. Выступы палітыкаў, дэманстрацыі людзей, якія самі не перажылі дзяржаўнага гвалту і выкліканага ім пачуцьця бездапаможнасьці, можна патлумачыць чым заўгодна, але ня клопатам пра мір і бясьпеку. (...) Дзякуй Вам, спадар Прэзыдэнт, і вялікаму амэрыканскаму народу за абарону Свабоды ва ўсім сьвеце, і няхай дапаможа Вам Бог!»

У такім прыкладна стылі выказаліся й іншыя пэрсанажы беларускай апазыцыйнай сцэны. Юны тарцюф Паша Севярынец («Малады Фронт») на гэтую тэму нават цытуе Рэйгана, маўляў, *«ёсьць рэчы, важнейшыя за мір»*. Больш паліткарэктны Анатоль Лябедзька (АГП) кажа, што *«дэмакратыя павінна мець магчымасьць абараняць свае прынцыпы»*, пры гэтым акуратна дадаючы, што прынцыпова супраць вайны (а хто, прабачце, прынцыпова за?). Прыблізна тое самае ґавораць сацыял-дэмакраты, сярод якіх напавал паражае Анатоль Сідарэвіч, які відаць з пазыцыяў сацыяльнага прагрэсу і ґуманізму бачыць у вайне супраць Іраку добрую падставу для аб'яднаньня хрысьціянскага сьвету супраць *«напору ісламскай цывілізацыі»* (!) (*Наша Ніва*, 21.03.03). Але хітом апазыцыйнага мілітарызму трэба лічыць інтэрвію, якое 21 сакавіка даў Радыё Свабода старшыня г.зв. Цэнтру дасьледаваньняў будучыні Аляксандар Патупа. Паводле ваяўнічага «экспэрта», *«гэта не вайна, гэта праваабарончая апэрацыя часткі міжнароднай супольнасьці»*.

Відавочна, сваім лебязеньнем перад амэрыканцамі беларускія абаронцы правоў чалавека хочуць сказаць значна болей, чым проста паказаць сваю ідэалягічную блізкасьць з заакіянскім спонсарам. Для іх лёс Іраку – гэта прататып і мадэль будучага сцэнару для Беларусі. Як сказаў камандзір Незалежнага інстытуту сацыяльна-эканамічных і палітычных дасьледаваньняў Аляксандар Сасноў, *«Лукашэнку прыйдзецца задумацца аб лёсе Садама Хусэйна»*.

Такім чынам, прытрымліваючыся такой лёгіцы, заўтрашняя Беларусь – гэта ўчорашні й сёньняшні Ірак. Апазыцыйным бонзам ужо летуценна бачыцца, як пасьля шматгадовага сьмерцяноснага эмбарга, у выніку якога гінуць мільёны дзяцей, праграмы ААН «калійная соль у замен на харчаваньне» і інспэкцыяў на конт «зброі масавага зьнішчэньня» з вайсковых базаў у Прыбалтыцы (Кувэйт) узьлятаюць амэрыканскія B-2, каб у пошуках бункеру Лукашэнкі бамбіць цэнтар Менску, як уздымаецца паўстаньне сялян-баптыстаў на Палесьсі (Курдыстане), куды потым спрабуюць увайсьці ўкраіна-грузіна-узбэцкія спэцназаўцы. Мроіцца, як асаджаны Лукашэнка пагражае экалягічнай катастрофай і падпальвае радовішчы торфу ў беларускіх балотах. Але галоўнае, што ім мроіцца, гэта «пэрыяд рэканструкцыі краіны», які разам з амэрыканскімі саляным канцэрнамі будуць праводзіць менавіта яны – мужныя барацьбіты за правы чалавека: Хадыка, Лябедзька, Патупа, Севярынец, Сідарэвіч і г.д. Чалавечыя ахвяры апэрацыі Freedom Belarus для дэмакратыі маюць мала значэньня. Бо як напісаў *Белорусский Рынок* (№10, 2003), *«Усё ж, якое страшнае слова – вайна. Але ці ня лепш жахлівы канец, чым жах без канца?»* ●

ПарАды спэцыялІста

Што павінен рабіць апазыцыянэр у выпадку нападу ЗША на Беларусь, раіць А.Здвіжкоў

Рыхтаваць хлеб-соль, каб сустракаць вызваліцеляў.

Сеяць паніку сярод абывацеляў.

Запальваць вогнішчы каля нерэнтабэльных прадпрыемстваў, каб іх зьнішчала амэрыканская авіяцыя.

Пазначаць кватэры відных лукашыстаў спэцыяльнымі знакамі.

Падаваць знакі амэрыканскім лётчыкам.

Калі вы будзеце кіравацца інструкцыямі, узнагарода вас абавязкова знойдзе.

Ідзе вайна сьвяшчэнная

Тыя, хто думаюць, што Садам прайграе вайну, дзякуючы тэхналягічным наваротам, усялякім know how, памыляюцца. На баку англа-амэрыканскага экспэдыцыйнага корпусу змагаецца сам Усявышні.

Усё пачалося з таго моманту, калі сёньняшняму прэзыдэнту ЗША зьявіўся бог. Адбылося гэта прыкладна ў сярэдзіне 70-ых. Да гэтай знамянальнай падзеі Джордж падыйшоў законченым сіняком. Яшчэ ў Яльскім унівэрсытэце ён уступіў у студэнцкае брацтва Delta Calpa Eplison, сябры якога, як сьцьвярджае ангельскі Observer, практыкавалі садысцкія рытуалы. Сам Буш пазьней спавядаўся, што рабіў тое «аб чым мае дачкі не павінны ведаць». Атрымаўшы дыплём Джордж, дзякуючы бацькавай пратэкцыі (старэйшы Буш быў сэнатарам), пайшоў служыць у Нацыянальную Гвардыю і пазьбег службы ў Віетнаме. Пасьля дэмбеля бацькі ўладкавалі яго ў нафтавы бізнэс. Працы ў новага было ня шмат і ён звычайна праводзіў час не на нафтавых радовішчах, а ў кампаніі свайго корыша Клэя Джонсана. Клэй і Джордж былі, як падросшыя Бівіс і Батхэд: па трое сутак напралёт бухалі ў любімым кабаку Country Club і ганяліся за дзяўчынкамі. Джорджаў кузэн прызнаваўся, што да 40 гадоў сёньняшні прэзыдэнт быў сфармаваным алканаўтам.

І тут у ягоным жыцьці зьявілася бібліятэкарка Лаўра. Яна акруціла ханурыка, нарадзіла Джорджу дзьвюх дачок Барбару і Джэну, вылечыла ад алькагалізму і самае галоўнае – прымусіла цэлымі днямі штудзіраваць Біблію. Адзін раз Буш карпеў над супэркнігай цэлы тыдзень. На восьмы дзень яму зьявіўся Хрыстос. Буш паваліўся перад ім на калені і папрасіў дараваньня ўсіх грахоў і імем бацькі Бога паабяцаў быць ягонай вернай зброяй. З тых часоў Буша нібыта падмянілі. Ён стаў добрым сем'янінам і салідным палітыкам. Яго сябрамі, якія дарэчы башлялі яму на перадвыбарчую кампанію, былі цяпер не сабутэльнік з гольф-клюбу, а бізнэсмэны і рэлігійныя фундамэнталісты з Асамблеі Бога. Іхні лідэр і асабісты духоўны настаўнік Буша Карл Рув' заўсёды сьцьвярджаў, што Буш – пасланец неба, якому даручана выконваць на зямлі спэцсакральную місію. Калі Буша-малодшага абралі прэзыдэнтам, Рув' публічна заявіў, што тэхаскага губэрнатара ў Авальную залю Белага дому даставіў сам Усявышні. Амэрыканскі прэзыдэнт сам верыць у сваё прызначэньне і не хавае, што ягонае галоўнае заданьне – «прадвігаць у сьвеце біблейскае вучэньне». Кожнае паседжаньне кабінэту міністраў пачынаецца з малітвы, кожны вечар а 22 гадзіне, перад тым, як пайсьці ў ложак, уся прэзыдэнцкая сям'я чытае малітву. Такі глыбока рэлігійны чалавек,

як Буш, відавочна ня мог распачаць апэрацыю «Свабоду Іраку» без кансультацыі з Хрыстом.

Нам няма ніякага сэнсу аспрэчваць тэзыс аб сакральным паходжаньні сёньняшняй вайны. In God we trust! Трэба вызнаць, што англа-амэрыканскім інтэрвэнтам дапамагае сам бог-бацька, бог-сын і сьвяты дух. Што можа супрацьпаставіць такой сьвятой армадзе Садам? Ён вельмі позна зьвярнуўся да Алаха. Толькі нядаўна спэцыяльным загадам на нацыянальным сьцягу зьявіўся надпіс «Алах акбар».

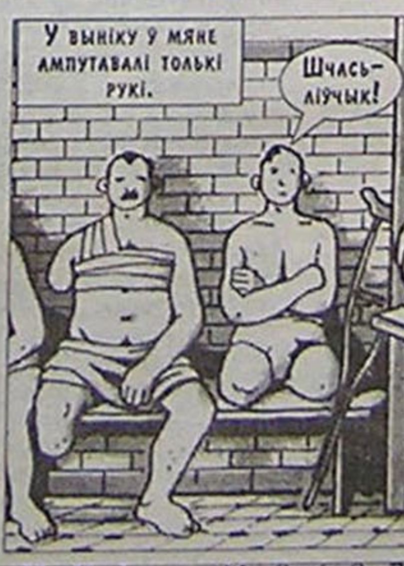
Выхад: магчыма зьвярнуцца да больш дробных мясцовых бажкоў і ідалаў: Зараастра, Мардука і Астарт, Ваала. У адзіночку яны супраць бушаўскага патрона не пацягнуць, аднак кагалам яны, думаецца, змогуць праверыць фанеру. Адзін Мардук чаго варты: 4 вухі, 4 вока, дыхае вагнём.

У любым выпадку зразумела, што ўдзел у вайне паранармальных сілаў абяцае шмат цікавага. Ірацкая кампанія разам з ахвярамі, гуманітарнай катастрофай і іншымі прэлесьцямі прынясе з сабой містычныя звышрацыянальныя выпадкі, за якімі відавочна стаіць боскае правідзеньне ●

Боскае ратаваньне радавога Раяна

Таворыць Скаруліс...

Агляд айчыннай аналітыкі беларускім палітэмігрантам са Швайцарыі і Бэльгіі

Патрапіўся мне выпадкова ў рукі апошні 4 нумар нейкага штокварталька пад пратэнцыёзнай назвай *Аналитический бюлетень* за 2002 год. Я вам скажу – нашыя калюмністы ўсе проста адпачываюць перад аналітыкамі з «Белорусских фабрик мысли» – «Belarusian Think Tanks». Вось так! Ня йнакш – танкі беларускай думкі – гэт' вам ня танкі Хусэйна! Нашы танкі гразі не баяцца! Дзе танкі, там і рвецца!

Вось знакаміты танкіст, прэзыдэнт аналітычнага цэнтру «Стратэгія» Леанід Заіка падводзіць вынікі мінулага году: «2002: Уроки экономической политики»

Ну мы тут таксама ўсе памятаем, як бэльгійцаў пранесла ад няякаснай кока-колы. Трымае марку і А.Грыцанаў з *Белорусской газеты* 17 сакавіка

Гэта пра саюз Беларусі і Расеі. Грыцанаў лічыць, што дыстанцыя існуе на вышэйшым узроўні – беларускім чыноўнікам трэба будзе дужа панапружвацца ў наступстве аб'яднаньня, ад якога простыя людзі толькі выйграюць.

Поўны саркастычнага пэсымізму да прадстаўнікоў нашых чыноўных эліт Канстанцін Скуратовіч, які ў *Белорусском Рынке* разразіўся фэльетонам «О бедном Афоне замолвите слово». Знакаміты сантэхнік узгаданы з нагоды павышэньня жыльлёва-камунальных тарыфаў, але сапраўдныя героі фэльетону – усё тыя ж дзяржаўныя адміністратары, змагары за народны дабрабыт, якіх то праносіць ад ВУП,то вялацякуча скрыжоўваюць з вужакай і вожыкам:

Вось так,шаноўныя! Зьядуць і паганяла не спытаюць... Даўно я нешта *Саўбелії* ня бачыў – пачытаць бы ў Сулімавай пра карнавалы ды пра каханьне...

Арсень Скаруліс,
палітуцякач

Нязваны госьць горш за ЛУКОЙЛ

Глядзіце, хто к нам прышоў

Як вядома, на пачатку гэтага году кампанія «Славнефть» (на тэрыторыі Беларусі ёй належыць адзін з самых буйных у Эўропе нафтаперапрацоўчы завод у Мазыры) была з малатка прададзеная кампаніі «Сибнефть». Нагадаем, што «Сибнефтью» кіруе ведамы расейскі алігарх, чукоцкі губэрнатар Барыс Абрамовіч. Ягоны прадстаўнік, нехта спадар Юры Суханаў бодра ўвайшоў у раду дырэктараў «Славнефти» як прадстаўнік «Сибнефти». Адно, не пасьпелі беларускія дзяржаўныя мужы прапець гасанну расейска-беларускаму гаспадарчаму сябраўству, як адбылося нешта экзатычнае. 28 лютага месяцы ў радзе дырэктараў «Славнефти» падзялілі паміж сабой прадстаўнікі кампаніі «Сибнефть» і кампаніі «Тюменская Нефтяная Компания» (ТНК). Апошняя ж была купленая прадстаўнікамі брытанскай кампаніі «British Petroleum». У выніку такіх мудрагелістых пертурбацыяў «Славнефть» з расейска-беларускай канторы фактычна ператварылася ў расейска-чукоцка-брытанскую. А гэта значыць, што ў Беларусь на расейскім карку дэ-факта ўехала ведамая на ўвесь сьвет кампанія «British Petroleum», за якой умацавалася сумная слава адной з самых скандальных транснацыянальных манаполіяў.

«British Petroleum» была заснаваная ў 1909 годзе былым паўднёваафрыканскім бізнэсмэнам Ўільямам Нокксам Д'Арсі (William Knox D'Arcy), які ў 1901 атрымаў ад пэрсідзкага шаха канцэсію на здабычу нафты. Нафта, праўда, была знойдзеная значна пазьней, у 1908. Спачатку новая кампанія насіла назву «Англа-пэрсідзкая нафтавая кампанія» («Anglo-Persian Oil Company», пазьней «Anglo-Iranian Oil Company», AIOC). У 1914 годзе па ініцыятыве лорда адміралцейства Чэрчыля ангельскі ўрад набыў кантрольны пакет акцыяў кампаніі і зрабіў яе галоўным пастаўшчыком паліва для флота Ягоў Вялікасьці. У кампанію было апэратыўна інвэставана 2 мільёны фунтаў-стэрлінгаў, а прадстаўнікі брытанскага ўраду атрымалі 2 месцы ў кабінэце дырэктараў.

У 1920-ым годзе на хвалі антызаходніх настрояў іранскі лідэр Рэза Шах перагледзеў умовы канцэсіі ангельцаў на сваю карысьць. Пасьля другой сусьветнай вайны ідэі нацыяналізацыі нафтавай прамысловасьці набылі сярод іранцаў яшчэ большую папулярнасьць: іранскі парлямэнт Маджліс нават прыняў закон, які забараняў у будучыні любыя дамовы паміж урадам і іншаземцамі наконт нафтавай канцэсіі. У 1951 годзе галоўны працаўнік нацыяналізацыі нафтавай галіны прэм'ер Алі Размара быў забіты ў выніку тэракту іранскімі нацыяналістамі з групоўкі «Фадаян-аль-Іслам». Ягоны пераемнік Мухамад Масадэк неадкладна падпісаў закон «Аб нацыяналізацыі нафтавай вытворчасьці», і AIOC была вымушаная пакаваць чамаданы. Спачатку пакрыўджанае кіраўніцтва AIOC дзейнічала легальнымі мэтадамі: падалі скаргу на Тэгеран у Міжнародны Суд, адная судзьдзі вызначылі закон аб нацыяналізацыі прадпрыемстваў AIOC, адпавядаючым усім нормам права.

Адміністрацыі AIOC нічога іншага не заставалася, каб разам з ЦРУ і ангельскай разьведкай MI-6 арганізаваць у Іране вайсковы пераварот. 19 жніўня 1953 году, калі генэрал Захэдзі зьвергнуў Масадэка, акцыі AIOC зноў пайшлі ўгару. Набыўшы сабе новае найменьне «British Petroleum», AIOC трыюмфальна вярнулася ў Іран, дзе новым урадам ёй былі гарантаваныя 40% з прыбытку ад здабычы «чорнага золата». Натуральна, рубячы, дзякуючы шаху, такую капусту, адміністрацыя BP заплюшчвала вочы на самыя брутальныя парушэньні правоў чалавека з боку шахаўскай таўной паліцыі — САВАК. Савакаўцы ў імпэце любові да шаха даходзілі да таго, што смажылі апанэнтаў рэжыму на шампурах і рабілі з іх сапраўдны шашлык.

Не дзіўна, што пасьля Ісламскай рэвалюцыі ў 1979 годзе BP выставілі з краіны. Толькі пасьля сьмерці аятолы Хамэйні ў 1989, калі да ўлады прыйшоў прагматычны прэзыдэнт Хатамі, BP зноў пачала займацца аднаўленьнем свайго бізнэсу ў Іране. Між тым, інцыдэнт у Іране ў 1979 не быў для BP такой сьмяротнай плесьцяніцай, як у 1951. На гэты час актыўнасьць BP не абмяжоўвалася выключна радзімай Амар Хаяма. Пачынаючы з канца 50-ых кампанія інвэставала бабло ў здабычу нафты і газу ў Кувэйце, Лівіі, Іраку, Калумбіі, на Алясцы і ў Паўночным Моры. У 1980 годзе ў кампаніі адбылася рэструктурызацыя. Дзякуючы новай стратэгіі BP пасьпяхова перажыла два нафтавых крызысы ў 1973 і 1979 гадах. У 1987 годзе Маргарэт Тэтчэр дазволіла прыватызаваць кампанію, пакінуўшы брытанскаму ўраду каля 30% акцыяў BP. Значную частку акцыяў набылі кувэйцкія шэйхі.

У 1992 годзе, калі хваля прыватызацыі мінула, BP аказалася амаль банкрутам. Ей прарочылі пэўны лёс. Новыя мэнэджары лорд Сімон оф Хайбэры, Пітэр Сатэрлэнд і сёньняшні эксклюзіўны дырэктар Джон Браўн распрацавалі новы курс BP. У 1998 BP аб'ядналася з амэрыканскім канцэрнам Amoco, стварыўшы фірму з агульным капіталам 110 мільярдаў даляраў. Сёньня BP Amoco уваходзіць у эліту сусьветнага бізнэсу, дзейнічаючы больш чым у 70 краінах сьвету, у тым ліку ў Азэрбайджане, Расеі, Казахстане.

Нарэшце BP паклала вока й на нашую старонку. Чым гэта абернецца візыт BP у Беларусь можна заключыць за некаторай доляй верагоднасьці, аналізуючы дзейнасьць «British Petroleum» у іншых краінах сьвету.

У кабінэце выканаўчага дырэктара карпарацыі «British Petroleum» сэра Джона Браўна

Ага, Браўн — галава, яму палец у рот не кладзі.

О, гаўдзі, чарговы лох прышоў. Зараз гаспадар будзе яму штосьці абяцаць, а той і вушы разьвесіць...

Добры дзень, дазвольце пазнаёміцца. Я — гарант беларускага сувэрэнітэту. А вы?

Сэр, я тут дастаў беларускую бярозку. Куды паставіць?

Дазвольце прадставіцца. Я сэр Джон Браўн. Я бачу, вас зацікавіла мая калекцыя. Кожны экспанат — сувэнір з краінаў, дзе працавала BP. У кожнай рэчы свая гісторыя.

У наступным жыцьці я магчыма таксама стану дырэктарам карпарацыі... або кілерам!

Гэта пасьмяротная маска з Паўднёва-Афрыканскай Рэспублікі. Канкрэтна кажучы, зь мястэчка Сavieta, дзе ў 1976 годзе паднялі паўстаньне чарнаскурыя студэнты. Паліцыя расстраляла іх з аўтаматаў. Я на памяць зьняў з твару аднаго з студэнтаў-нябожчыкаў гэтую маску. Яго звалі Пэтэр Херсан і было яму 13 год. Сёньня яго родзічы выставілі мне іск, быццам бы я сам сваімі рукамі замачыў гэтага малалетняга хуліґана. Мая віна ў тым, што наша кампанія фінансавала ў абход санкцыяў ААН 20 фірмаў у Паўднёвай Афрыцы, Радэзіі і акупаванай Намібіі праз кампанію South West African Selection Trust. Частка грошай ад іх прыбыткаў ішла ў бюджэт ПАР. 33 000 ахвяры апартэіду (былыя палітычныя вязьні, родзічы забітых, апалчэнцы) кажуць, што сваімі інвэстыцыямі мы заахвочвалі ўрад у Прэторыі чыхаць на міжнародныя санкцыі і нахабна парушаць правы чалавека. Справу ў судзе з боку істцоў вядзе вядомы кручкатвор, Эд Фаган, юрыст, які дабіўся ад швайцарскіх банкаў выплаціць кампэнсацыі ахвярам Халакосту. Дарэчы, Рыгоравіч, вы не зробіце мне алібі? Зрабіце мне даведку аб тым, што я ў часы апартэіду працаваў у калгасе Гарадзец конюхам або старажам.

Пудзіла індзейца племя У'ва — на памяць аб маёй працы ў Калумбіі. У 1996 BP прыйшла ў гэтую паўднёваамэрыканскую краіну, каб ахоўваць пастаўкі здабытай нафты ад праквастраўскай Нацыянальна-Вызвольнай Арміі (ELN), якую падтрымлівалюць індзейцы племя У'ва, нашы агенты стварылі асобую ахоўную кантору — Defense Systems Limited (DSL) колькасьцю ў 500 чалавек. Выконваючы загады кампаніі, яны спрабавалі блякаваць індзейскія пасяленьні, ізаляваць іх ад крыніцаў вады і ежы. А ў 1997 супрацоўнікі DSL былі застуканыя з паручэньнямі падчас перадачы бандам мясцовым мафіёзі, якія рэкрутаваліся з былых супрацоўнікаў спэцслужбы SAS, відзаапісаў і фотак апазыцыйных індзейскіх актывістаў і журналістаў, якія перашкаджалі BP весьці бізнэс. Звычайна па наводцы BP за некалькі бабуліных гатыя палітыкі бандытамі выкрадаліся і бясьсьледна зьнікалі. З аднаго зь іх зрабілі пудзіла. Пры жыцьці ён быў занадта надакучлівым абаронцам грамадзянскіх правоў. Цяпер замоўк назаўсёды. Што было потым? У ходзе сьледзтва высьветлілася, што наша фірма арганізоўвала для кілераў трэніровачныя лягеры і зьбіралася перадаць ім зброю. Вынік. Калумбійскі ўрад быў вымушаны заявіць прадстаўнікам BP афіцыйны пратэст.

А ведаеце, чаму я апранутым ў такія элегантныя шорцікі, нягледзячы на тое, што на вуліцы ўсяго плюс 10? Бо хутка на зямлі будзе сусьветнае лета. Як сьцьвярджае арганізацыя Greenpeace, наша прадпрыемства Northstar на Алясцы ўносіць важную лепту ў фэномэн глябальнага пацяпленьня, не кажучы ўжо пра тое, што мы разагнілі на 50 міль усіх белых мядзьведзяў ды іншых істот. Нават мясцовыя эскімосы ў нашым краі дні нагой. Сьцьвярджаюць, што мы парушаем іхні сувэрэнітэт, зьнішчаем мясцовую культуру і замест таго, каб ціха сядзець у іглу, пішуць скаргі ў ААН. Гэта яшчэ што! У 2001 годзе мы адпомнілі на Алясцы яшчэ пару дзялянак. Я чуў, спадар Лукашэнка, вы заўзяты лыжнік? Раю вам пераходзіць на пляжны валейбол. Выкідаючы ў атмасферу такую масу вугляківслага газу, мы створым для разьвіцьця гэтага віду спорту у РБ самыя аптымальныя ўмовы.

Ільвіная галава — сувэнір з Судану. Незабыўнае падарожжа! У 2000 мы там праз падстаўную кампанію China National Petroleum Corporation (CNPC), стварылі разам з ісламскімі фундамэнталістамі фірму Greater Nile Petroleum Operating Company (GNPOC) і пачалі качаць нафту. Гешэфт дзеліліі па-чэснаму. Але потым узьніклі праблемы. Як аказалася, сваю частку прыбыткаў ісламісты трацілі на ўзбраеньне сваіх вайсковых частак. Апошнія змагаліся з паўстанцамі з «Нацыянальнай Арміі Вызваленьня Судану», якая абапіраецца на хрысьціянскае насельніцтва поўдня краіны. Пад час адной з зачыстак хрысьціянскіх вёсак фундамэнталісты памылкова замест грамадзянскіх асобаў забілі льва і падаравалі яго мне. Файны падарунак. Я меў глупства пахваліцца ім у Эўропе й прыкліў праблемаў на сваю задніцу. Хрысьціянскія арганізацыі пачалі ўзбуджаць, даслалі ў Судан камісію (рапарт глядзі на сайце Christian Aid www.christian-aid.org). І усё з-за нейкіх 30 тысячаў чарнаскурых фанатаў Хрыста, якіх ісламісты выгналі з сваіх вёсак. Вёскі дарэчы потым спалілі.

Партрэт вялікага сябра нашай кампаніі — Гейдара Алиева. Мы пасябравалі ў 1993 падчас арганізацыі палітычнага перавароту ў Азэрбайджане. У выніку быў зьвергнуты дэмакратычна абраны ўрад Абулфаза Альчыбея. Місія BP заключалася ў пастаўцы прыхільнікам зброі і грошай на хабары чыноўнікам, у выніку чаго некалькі хуценька падалі ў адстаўку, адкрыўшы шлях да ўлады былому партапаратчыку Алиеву. Галоўную ролю ў перавароце згуляў атрад палкоўніка Сурата Хусэйнава, які рушыў з казармаў на Баку і прымусіў Эльчыбея сысьці з пасады. 24 чэрвеня 1993. Уся ўлада была перададзеная Алиеву. У кастрычніку ён быў абраны прэзыдэнтам. У якасьці падзякі за паслугу Алиеў 24 верасьня 1994 падпісаў з BP і амэрыканскай кампаніяй Amoco «дамову стагодзьдзя» быў створаны AIOC (Azerbaijan International Oil Consortium), які мае манапольнае права на эксплюатацыю азэрбайджанскіх нафтавых рэсурсаў. Астатнія канкурэнты BP — Unocal (ЗША), «Лукойл» (Расея), SOCAR (Азэрбайджан) — проста адсасалі. У праекце нафтаправоду Баку-Тбілісі-Джэйхан нам належыць больш за ўсіх акцыяў — 30%. Я недзе чытаў, што ў ходзе перавароту 40 чалавек было забіта, яшчэ 139 былі арыштаваныя за спробу праведзеньня антыаліеўскіх дэманстрацыяў і распаўсюджваньне ўлётак. Ды што я вам расказваю. Залезьце на сайт праваабарончай арганізацыі «Human Rights Watch» www.hrw.org. Там пра нас ёсьць цэлы рапарт.

А гэта мой асабісты духоўны настаўнік Далай Гімалайскі. Я вывез яго з Тыбету. Мы там уклалі 2,5 мільярды даляраў у кампанію PetroChina, якая цягне нафтаправод з Тыбету ва Ўсходні Туркестан. Край, я вам скажу, дзікі. Мясцовыя чукчы не разумеюць усіх выгод цывілізацыі. Мы ім цягнем у хату цяпло і сьвятло, а яны нас вароцяць. Кажуць, што газапровад зьяўляецца праявай рэалізацыі плану каланізацыі Заходняга Кітаю, распрацаванага Пэкінам. Калі ў Тыбеце зьявіцца больш-менш прыстойныя ўмовы жыцьця, сюды заманяцца мільёны кітайцаў, канчаткова каланізуюць рэгіён і зьнішчаць будыйскую культуру. Кажуць, што нафтаправод адчыніць старонку дзікай эксплюатацыі тыбецкіх нетраў і загубіць усю прыроду. Дарэчы, гэты далбануты Далай-Лама ўжо аддаў нас анафэме. Пухту, якую ён і ягоныя прыхільнікі гародзяць пра нашую місію ў Тыбеце, можна пачытаць на наступных сайтах (http://www.bp-france.fr/; http://www.Tibet.fr/BP; http://tibet-info.net; http://www.save-tibet.org). Для таго, каб зьняць з кампаніі насланую Далай-Ламам порчу, прыйшлося абзавесьціся карпаратыўным Ламам — Далаем Гімалайскім. Нібыта дапамагае...

Пытаеце, чаму ў гэтым кутку нічога не стаіць? А гэтае месца ў маёй калекцыі вакантнае. Мяркую, што пасьля заканчэньня вайны ў Іраку тут будзе новы сувэнір аб гэтай пераможнай кампаніі. Справа ў тым, што мы таксама раскатвалі губу на іракскія нафтавыя радовішчы. Як піша The Guardian ад 30.10.02 ангельскі прэм'ер Блэр асабіста прасіў Буша, каб той гарантаваў «British Petroleum» нейкі кусок іракскага пірага пасьля зьмены рэжыму ў Багдадзе. Можа паставіць сюды ў натуральную велічыню імітацыю бомбы, якія скіроўвалі ВПС кідаюць на Багдад? Чыста падумаю...

АнОнсы

Што пагля-дзець бабулям

Трэба адразу сказаць, што ёсьць узрост пашпартны, а ёсьць псыхалягічны, таму, калі вам далёка за 60, але адчуваеце вы сябе на 59, спакойна садзіцеся перад тэлевізарам а 09.40 і глядзіце сабе па **БТ экстрымальную індыйскую супэрмэлядраму «Падпальвальнікі»**. Гэта дадасьць адрэналіну і асьвяжыць памяць.

Замест брутальнага сьвету жывёлаў у **ангельскім сэрыяле «Барацьба за выжываньне» ізноў па БТ а 15.40**, дзе зьвярушкі ядуць адно аднаго проста поедам, лепш паглядзіце **камэдыю «Хто падставіў Кроліка Роджэра?» (ОНТ, 16.25)** пра каханьне, здраду і перамогу жывёліны над злым чалавечышкам.

У амэрыканскім баявіку **«Кібарг» (РТР, 17.05)** нічога няма пра каханьне. Але амэрыканскія баявікі ў нядзелю ня трэба глядзець у салідарнасьць з іракцім народам, які іх увогуле ніколі не глядзеў.

Культавае кіно па тэлеканале **«Культура» – на гэты раз «Пачатковая школа» а 21.30**. Узброіцеся даведнікам і даведайцеся, хто такія чэхі і славакі і чаму зараз на мапе няма такой краіны – Чэхаславакія. Можа, так ня трэба? Можа Кірыл Разлогаў нешта пераблытаў?

Фільм пра аўтобус, які прымусілі выконваць неўласьцівыя яму абавязкі шаленага на аўтастрадзе – **«Ашалелы аўтобус» па СТВ а 22.40**.

Калі вашая бурная другая ці трэцяя маладосьць яшчэ не прайшлі, і вы дагэтуль адчуваеце сябе на 18, дастаўце сабе асалоду і паглядзіце чэмпіянат сьвету па аўтагонках у клясе «Формул-1». Гран-пры Бразыліі (РТР, 00.15). Гэта будзе прамая трансляцыя, так што вы не пашкадуеце – вецер будзе сьвісьцець ня толькі на тэлеэкране, але і ў вашых вушах, а кроў пабяжыць па жылах так хутка, што вам і спаць перахочыцца!

БТ

07.00 Навіны.
07.15 «Бальфогор». Мультсэрыял (Міжнародны Францускі Канал).
07.40 5 цудаў.
07.50 Мультыклюб.
08.30 Арсэнал. Праграма пра войска.
09.05 Алхімія слова.
09.10 «Сузор'е надзеяў». Нацыянальны тэлевізійны конкурс юных талентаў.
09.40 «ПАДПАЛЬВАЛЬНІКІ» (Індыя), 2-я сэрыя.
11.15 Сад мары. Перадача для дачнікаў.
11.45 Музэум. «Партрэты роду Завішаў».
12.00 Навіны.
12.20 «Усё нармальна, мама!» Забаўляльная праграма.
13.00 «Вашае лато».
13.40 «Сьвятыні Беларусі». Старажытныя крыжы зямлі Тураўскай.
14.05 «Маршрут №...».
14.10 «АДЫСЭЯ». Сэрыял (ЗША). 2-я сэрыя.
15.00 Навіны.
15.15 «Касіапея». Пазнавальны сэрыял (Міжнародны Францускі канал).
15.40 Сьвет жывёлаў у сэрыяле «Барацьба за выжываньне» (Вялікабрытанія).
16.35 Кліп-абойма.
17.10 «НЕТЭРМІНОВАЯ ВЯСНА» (СССР).
19.25 «КАРАЛЕЎСКІ СКАНДАЛ». Дэтэктыў (ЗША – Канада).
21.00 Панарама: падзеі тыдня.
21.50 Тэлебаромэтр. Прагноз надвор'я.
22.10 «ВЯДЗЬМАК» (Польшча).

08.00 Навіны.
08.20 Ералаш.
08.30 Армейскі магазін.
08.55 Дысней-клюб: «Легенда пра Тарзана».
09.15 «У сьвеце жывёлаў» зь Мікалаем Драздовым.
10.00 Навіны (з субтытрамі).
10.15 «Непуцёвыя нататкі» зь Зм.Крыловым.
10.35 Пакуль усе дома.
11.15 Дог-шоў.
12.00 Навіны.
12.10 «Новы дзень». «Тэорыя неверагоднасьці». Жывая вада.
12.40 «Клюб падарожнікаў» з Юрыям Сянкевічам.
13.15 «Ералаш».
13.35 Дысней-клюб: «Геркулес».
14.00 Навіны (з субтытрамі).
14.15 «Уладар густу» з Валдзісам Пельшам.
15.15 «Куміры». Вольга Варанец.
15.45 Ток-шоў «Выбар».
16.25 «ХТО ПАДСТАВІЎ КРОЛІКА РОДЖЭРА?». Прыгодніцкі баявік (ЗША), 1988.
18.15 КВЗ-2003. Высшая ліга.
20.30 Контуры.
21.10 «Апошні герой-2. Беларусы ў Рыа».
21.30 «АСАДА». Баявік.
23.30 Часы.
00.30 Рэальная музыка да 00.55.

РОССИЯ

09.15 Ранішняя размова зь Зьміцерам Кісялёвым.
09.45 У «Гарадку». Справаздача за сакавік. Забаўляльная праграма.
10.20 «НІНДЗЯ З БЭВЭРЛІ-ХІЛЗ» (ЗША), 1997.
12.10 Парлямэнцкая гадзіна.
13.00 Весткі.
13.20 Сьвет на мяжы.
13.50 Пакой сьмеху.
14.55 Футбол. Чэмпіянат Расеі. ЦСКА – «Спартак» (Масква). Прамая трансляцыя са стадыёну «Дынама».
17.05 «КІБАРГ». Баявік (ЗША), 1989.
18.50 У «Гарадку».
19.00 Весткі тыдню.
20.10 Адмысловы карэспандэнт.
20.35 «Аншляг» прадстаўляе. «Экс-ББ», Уладзімір Вінакур і інш. у праграме «Хто каго?»
22.30 «АМЭРЫКАНСКІ ПЯРЭВАРАЦЕНЬ У ПАРЫЖЫ» (ЗША – Вялікабрытанія – Францыя), 1997.
00.15 Чэмпіянат сьвету па аўтагонках у клясе «Формула-1». Гран-пры Бразыліі. Трансляцыя з Сан-Паулу.

НТВ

09.00 Сёньня.
09.05 «КАХАНЬНЕ ЎДАЙЦА». 2-я сэрыя (ЗША).
10.00 Сёньня.
10.05 «Расьлінныя жыцьці». Праграма Паўла Лабкова.
10.35 Вы будзеце сьмяяцца!
11.00 Сёньня.
11.05 Важныя людзі ў праграме «Уплыў».
12.00 Сёньня.
12.05 «ЛЕКІ СУПРАЦЬ СТРАХУ». Дэтэктыў.
13.50 Сьмешныя гісторыі.
14.00 Сёньня.
14.05 Свая гульня.
15.00, 16.00 Сёньня.
15.15 Экстрымальны кантакт: алігатары Паўднёвай Фларыды».
15.45 «Ляўшы і праўшы». Ток-шоў «Прынцып даміно».
17.00 Сёньня.
17.05 «Нацыянальная бясьпека: мёртвыя душы».
18.00 «Сёньня» з Кірылам Пазднякоўым.
18.35 «ШПЕГІ». Дэтэктыў. 8-я сэрыя.
19.45 «КАЛЁНІЯ». Баявік (ЗША).
21.35 «КАФС». Баявік (ЗША).
23.35 «КЛЯН САПРАНА». Гангстэрскі сэрыял (ЗША), 23-я сэрыя.

КУЛЬТУРА

11.15 «Латнікі сьмеху». Фабрыка сьмеха Мака Сэнэта.
11.40 Нядоўгія гісторыі.
11.55 Дзіцячы сэанс. «Дзікія лебедзі». Мультыплікацыйны фільм.
13.25 «Дагістарычны сьвет». «Бой тытанаў».
13.55 Чорныя дзіры. Белыя плямы.
14.50 «Час музыкі». Тэлечасопіс.
15.20 У сьвеце танца. «Шматстайнасьць і дасканаласьць». Амэрыканскі Тэатр багода сёньня.
16.45 70 год Станіславу Любшыну. «Маналёгі».
17.25 «ПЯЦЬ ВЕЧАРОЎ». (СССР), 1978.
19.05 «Гамоза». Вядучы І.Црценьеў.
19.35 «АБСАЛЮТНЫ НЯГОДНІК». Тэлесэрыял (Нямеччына – Аўстрыя – Італія), 1999. 10-я сэрыя.
20.25 «Больш, чым каханьне». «Прарочыя сны Маргарыты».
21.05 «Замкі жахаў». Дак. сэрыял (Вялікабрытанія, 2001).
21.30 «Культ кіно» з Кірылам Разлогавым. **«ПАЧАТКОВАЯ ШКОЛА»**. (Чэхаславакія), 1991).
23.25 «Джазафрэнія». Вядучы І.Бутман.
23.50 – 23.55 Праграма перадач.

05.30 Музычны канал.
06.30 «Дзікая плянэта». «Ратавальнікі». Дакумэнтальны фільм.
07.30 «Дэніс-гарэза». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.00 «Пітэр Пэн». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.25 «Хіткліф». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.50 «СТВ-спорт».
09.05 «Менск і менчукі».
09.15 «Партрэт у інтэр'еры».
09.30 «Аўтапанарама».
09.50 «АРАБСКІЯ ПРЫГОДЫ» (ЗША), 2000.
10.40 «ПРЫНЦ І ЖАБРАК».
11.30 Музычны канал.
12.05 «Сьняданак з Інай Афанасьевай».
12.30 «Дабрыдзень, доктар!».
12.45 «Арт-экспрэс».
13.05 «ДВАЙНЫ АБГОН». Баявік (СССР), 1984.
14.55 «Відавочца» з Іванам Усачовым.
15.25 «Сусьветныя розыгрышы».
16.00 «ВОВАЧКА-2». Камэдыйны сэрыял.
16.35 «Жыцьцё з Луі». Мультыплікацыйны сэрыял.
17.00 «Такая прафэсія».
17.25 «Залатая дзясятка Беларускай опэры».
17.55 «Вар'яцкі сьвет». Дакумэнтальны фільм.
18.45 «168 гадзін». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
19.30 «Усё для цябе».
20.00 «Пакуль гарыць сьвечка».
20.35 «МАСКВА СЬЛЯЗАМ НЯ ВЕРЫЦЬ».
22.00 «Гульнёвы рэфлекс».
22.10 «Навіны СНД».
22.25 «Славянскі сьвет Алега Лысенка». Дакумэнтальны фільм цыкла «Агульны дом».
22.40 «АШАЛЕЛЫ АЎТОБУС». Баявік (Расея), 1990.

8 канал

15.00 «У госьці да казкі».
16.30 «Эўропа сёньня».
17.00 «ГОРАЦ». Сэрыял.
17.45 Мультфільм «Трансформэры».
19.10 «Атамік Філмз» і «К-відэа» прадстаўляюць.
19.15 «НЕБЯСЬПЕЧНЫЯ ГАСТРОЛІ».
20.45 «Вечарніца».
21.00 Тэлемагазін.
21.10 «ПРАКЛЁН СКАРПІЁНУ».

Расейскія амазонкі:

Валасатыя ногі мужчынскага заняпаду

Ёсьць добры пачатак, які стварыў парадак, сьвятло і мужчыну, і злы пачатак, які стварыў хаос, цемру і жанчыну.
Піфагор

Калі на пачатку XX стагодзьдзя бравая кабета Клара Цэткін вывела моцнай рукой словы «Жыве 8 сакавіка ў жаноцкай памяці фарэва!», яна і марыць ня сьмела пра тое, якіх высотаў дасягне барацьба за быццам бы банальныя правы жанчыны. Стагодзьдзямі носьбіты пэнісу кіравалі цячэньнямі культуры, палітыкі і жаночага шчасьця, як раптам сьвет перагарнуўся, і пэніс стаўся ня тое што другасным, але нават неабавязковым элемэнтам для дасягненьня высокіх мараў грамадзтва. Сёньня толькі сьляпы не заўважыць таго страшэннага крызысу, які напаткаў сучасных фаланосьбітаў. Мала таго, што жанчына займела ўласныя грошы, кар'еру, пазбавілася цяжару сям'і і працягу роду, яна бяз сораму выкарыстоўвае свае разумовыя здольнасьці для таго, каб заціснуць няшчасны другі пол у цемру кухні і хатняй гаспадаркі. І вельмі дарэчным выглядае канфлікт, узьніклы паміж героямі і гераінямі, які ў прынцыпе ўяўляе сабой ня проста барацьбу палоў, якім ёсьць справа адзін да аднога, а цэлую вайну за месца пад сонцам.

Існуе некалькі тэорыяў пра тое, як мужчыны здалі свае пазыцыі, самая папулярная зь якіх адсылае зьдзіўленых, але задаволеных фэмінаў у часы таталітарнай сыстэмы. Гэтая сыстэма, маўляў, прыціскала мужчыну як актыўнага дзеяча грамадзтва, адначасова прыўзносячы жанчыну – быццам бы менавіта гэткім чынам сёньняшні прадстаўнік калісьці моцнага полу быў гвалтоўна апушчаны на той узровень разьвіцьця, на якім ён ёсьць зараз. Тэорыя файная, але яўна абмежаваная ў фактах і высновах.

На пачатку XXI стагодзьдзя можна сьмела казаць пра тое, што інфантылізму і немагчымасьці выжыць у цяжкіх эканамічных і палітычных умовах падвержаныя ня толькі эксСаўковыя мужчыны, але і жыхары любой іншай краіны, што адкрывае перад намі зусім новыя маштабы таго, што адбываецца. І гэта не рэгрэс, як могуць падумаць недалёкія розумы, а самая што ні ёсьць эвалюцыя: мужчыны слабеюць, хілеюць, губляюць незалежнасьць і напорысты характар – у прынцыпе, пачынаюць набываць усе тыя рысы, якія былі ўласьцівыя жанчынам напрацягу многіх даэвалюцыйных стагодзьдзяў. Такім чынам, мужчыны пачынаюць імкнуцца да ідэальнай формы існаваньня чалавека – жаноцкай, бо толькі жанчына зь яе высокімі здольнасьцямі, уменьнямі і схільнасьцямі можа прывесьці ў парадак тое, што наламала валасатая рука дыназаўра мінулага стагодзьдзя – мужчыны. Мінулае мінуламу, а вам – прыемнага прагляду! ●

Дана Інтэрнэшэнэл,
жанчына

ТЭле-фімЭйл тЫдня

Некалі 100 гадоў таму бесшабашныя суфражысткі сваірмулявалі лёзунгі па вызваленьні жанчынаў ад ціску спрадвечнай формулы «Кіндэр–Кірхе–Кюхе». Аднак татальнай вайны фэміністак за канчатковае вызваленьне «слабога» полу ад патрыярхальных забабонаў не атрымалася. Нават, міжнародны жаночы дзень, які задумваўся палымянымі нямецкімі рэвалюцыянэркамі Кларай Цэткін і Розай Люксэмбург як маніфэст жаночай эмансыпацыі, і той ператварыўся ў дэманстрацыю слабасьці і безабароннасьці жанчын, якія ня тое што ў краму па цукеркі схадзіць ня могуць – ім кветак сабе ў падлу купіць! Вось такія мэтамарфозы славутай жаночай псыхалёгіі...

2 – 4 красавіка
РТР 19.55
«РАСЕЙСКІЯ АМАЗОНКІ»

спэкуляцыі

Лібэральныя каты і нэалібэральныя сабакі

Банкноты з выявай магутнай калянады беларускай Акадэміі Навук падзялілі лёс зайцоў. Але гэта ня значыць, што сама Акадэмія падзяліла лёс лясных зьвяркоў, якія працягваюць сумленна працаваць прадстаўнікамі айчыннай фаўны ў дзяржаўных установах – запаведніках і заказьніках. Акадэмія Навук дзейнічае, рыхтуе маладыя навуковыя кадры і выдае навуковыя кнігі. Фарпост гэтай цытадэлі дзяржаўнай навукі – Інстытут Філязофіі – выдае фудамэнтальныя творы, мэтай якіх было б сьвядомае кіраваньне працэсамі і тлумачэньне фэнамэнаў грамадзкага жыцьця, неабходнае дзяржаўным кіруючым элітам усіх узроўняў.

Альфред Майхрович
Идеология
«Право и экономика», 2001

З паняцьцем ідэалёгіі напрыканцы XX стагодзьдзя адбылося тое самае, што з праектам вечнага руху ў XIX-м, калі Парыская акадэмія абвесьціла, што ня будзе больш разглядаць праекты чарговых perpetuum mobile. Як і іншыя «гумовыя» паняцьці-лэйблы XX стагодзьдзя (міт, парадыгма, габітус і гд.) ідэалёгія стала азначаць усё, што заўгодна – як інстытуцыйна арганізаваныя дыскурсы паводле ангельскага марксіста Тэры Іглтона, гэтак і больш пашыраны комплекс ідэяў, які ўключае ў сябе сацыяльны праксыс людзей, незамарочаных інстытуцыйнымі высокімі матэрыямі, але ўключаных у працэс вытворчасьці будзёнага вобразу сьвету. Дырэктар інстытуту філязофіі канстатуе факт неабходнасьці ідэалёгіі для існаваньня дзяржавы і грамадзтва, як калісьці нямецкі рамантык Гердэр бараніў ад нападак злобных рацыяналістаў-асьветнікаў забабоны, бо казаў, што забабоны робяць людзей шчасьлівымі. Ідэалёгія – таксама ў пэўным сэнсе забабон. Невыпадкова сярод першых крытыкаў ідэалёгіі, прыдуманай славутымі «ідэолягамі» Дэст'ютам дэ Трасі і Кабанісам, аўтар называе Напалеона, якому ўся гэтая акадэмічная галімацьця падавалася непатрэбнай. У апошнім разьдзеле кнігі «Пра духоўна-ідэалягічныя аносы беларускай дзяржавы і грамадзтва» А.Майхровіч асьцярожна спрабуе правесьці паралель паміж францускай дзяржавай XIX стагодзьдзя, дзе буржуазна-дэмакратычныя прынцыпы саступілі суб'ектывісцкаму разуменьню ўлады, дзе ўлада стала атаясамлівацца з канкрэтным яе прадстаўніком, і нашай палітычнай сучаснасьцю. Захочуць нашыя маленькія банапарты прыслухоўвацца да голасу вучоных дарадцаў ці па прыкладу ўсіх дыктатараў усіх часоў і народаў будуць рабіць, што левая нага пажадае і насаджаць адзіную і бескампрамісную ідэалёгію гвалту, каб удзяўбаць у галовы грамадзянаў думку пра сваю ўнікальнасьць і неабходнасьць? Ва ўсялякім выпадку вялікую палітыку і вялікія ідэалёгіі выпрабляюць ня тут.

У гэтак званым «цывілізаваным сьвеце» для падтрыманьня веры ў карпаратыўны капіталізм як адзіную і безальтэрнатыўную палітычную і эканамічную сыстэму, каб замацаваць у галавах уяўленьне пра свабодны рынак, як паратунак ад усіх няшчасьцяў, сусьветныя эліты шукаюць ультрасучасныя сродкі ідэалягічнага кантролю, якія б пастаянна абнаўляліся.

Татьяна Милова
Принципы либерализма
«Экоперспектива», 2002

Усяго год аддаляе гэтыя два выданьні, але адчуваецца выразная розьніца — вокладка і афармленьне *Прынцыпаў лібэралізма* нашмат больш зьместоўныя за вокладку *Ідэалёгіі*.

Кнігу навуковага сакратара Інстытуту філязофіі Таццяны Міловай аздабляе гіганцкая котка над абрысамі хмарачосаў гораду Жоўтага Д'ябла. І котка, і шматпавярховыя хаты з роднай вёскі Рональда МакДональдса павінныя сымбалізаваць нязьменнасьць архаічных прынцыпаў, якія ня зьменіць аніякая ўрбанізацыя і мадэрнізацыя. Котка – гэта і хатняя ўтульнасьць, і памкненьне да свабоды і ўнутранай незалежнасьці. Котка будзе мяўкаць у вас на руках, але як толькі выпадзе акзія, скрадзе апошнюю каўбасу. Здаецца, выключная алюзія на кнігу *Кот унутры* культавага нарыка і гоміка Ўільяма Бэроўза, які ненавідзеў аўчарак і жанчын. Коцік, як пэрсанаж кічовых кітайскіх плякацікаў павінен перадусім сымбалізаваць бяскрыўднасьць лібэралізму ў ягоным клясычным разуменьні. Задача аўтара была ў тым, каб прасачыць разьвіцьцё лібэральных ідэяў у гістарычным кантэксьце, які нажаль абмежаваны 80-мі гадамі мінулага стагодзьдзя (цытаты з часопісу *Philosophy today* – прыемнае выключэньне, але яны толькі пацьвярджаюць тое, што ўжо было сказана клясыкамі лібэралізму). Прыхаваны апанэнт знаходзіцца тамсама – гэта перадусім савецкія ідэолягі канца 80-х. Гэта яны ненавідзелі клясычны лібэралізм, бо атрымалі ў спадчыну гэтую нянавісьць ад сваіх радыкальных папярэднікаў – дэмакратаў XIX стагодзьдзя. Таму, каб даказаць легітымнасьць існаваньня фэномэну, аўтар спасылаецца на натуральныя прычыны — гістарычныя патрэбы чалавека. Вось, напрыклад, як даводзіцца законнасьць зьяўленьня хрысьціянства: «раньняе хрысьціянства аказалася адказам на новую гістарычную патрэбу – патрэбу аўтанамізацыі чалавека», з чым кандовы хрысьціянін наўрад ці б пагадзіўся.

Тым ня менш, з таго, што чалавеку патрэбная індывідуальная свабода, выводзіцца неабходнасьць лібэралізму, як тэорыі і палітычнай, і эканамічнай практыкі, якая займаецца абаронай і ажыцьцяўленьнем гэтага шляхетнага памкненьня.

У разьдзеле «Апазыцыя лібэралізму» ў якасьці крытыка выступае заснавальнік кансэрватыўна-лібэральнага накірунку ў палітычнай думцы Э.Бёрк. У інтэрпрэтацыі абаронцы лібэралізму тэзысы крытычнай пазыцыі, на жаль, спрошчаныя, што часам бывае, калі неабходна падкрэсьліць уласнае пасланьне. Бёрк, напрыклад, не выступаў выразна за аўтарытарную дзяржаву ў сучасным разуменьні, насупраць – кансэрватары XIX стагодзьдзя карысталіся гістарычным досьведам Францускай рэвалюцыі, каб падкрэсьліць дэспатычны характар усіх лібэральных пачынаньняў. Кансэватар Томас Эліёт, таксама сьцьвярджаў хісткасьць лібэральных каштоўнасьцяў перад небясьпекай сацыяльнай тыраніі, аж да таго, што лібэралы ствараюць падставы для фашызму. Падобнае сьцьвярджэньне безумоўна супярэчыла б з коткай на жыцьцярадаснай вокладцы і ўвогуле з аптымістычным тонам брашуры. Таму змрочныя пэрспэктывы нэалібэралізму і новага сусьветнага парадку тут не агаворваюцца ўвогуле.

Несумнеўна, высокі інтэлектуальны патэнцыял дазволіць супрацоўнікам Акадэміі абараніць гістарычную неабходнасьць самых розных супярэчлівых тэорыяў сучаснага сьвету, дзе ўжо ніхто даўно ня памятае, дзе правыя, а дзе левыя. Відавочны і паварот акадэмікаў да чытача, якога больш вабяць яркія ілюстраваныя вокладкі, а не сухія тэарэтычныя разважаньні навуковых аўтарытэтаў ●

Конрад Лорэнц,
лібэрал

ДАты

«Кепска будзе!»

«А чым кепска? То што ў марцы я радзіўся...»

22 сакавіка нарадзіўся Эндру Лойд Вэбэр, ангельскі кампазытар, аўтар папсовых брадвэйскіх апэрэтак «Ісус Хрыстос Супэрстар», «Коткі», «Прывід у опэры». Факт нараджэньня пад такім няпэўным знакам не пашкодзіў Вэбэру стаць адным з самых багатых музыкаў у сьвеце – на ягоным рахунку амаль мільярд фунтаў.

25 сакавіка 1947 дзень народзінаў Элтана Джона, поп-зоркі, калекцыянэра акуляраў і знакамітага гея.

27 сакавіка 35 гадоў таму загінуў касманаўт Юры Гагарын. Нарадзіўся ён таксама ў сакавіку – 9-га. Калі ў свой першы 102-хвілінны аўтаматычны палёт вакол Зямлі касманаўт адправіўся са строгім загадам не чапаць прыбораў – то апошнім, відавочна, кіраваў сам. Нажаль, аўтаматыка спрацоўвала не заўсёды і лётчык ня справіўся з кіраваньнем новага самалёта. Жоўтая прэса на пачатку 90-х запускала качку, што гэта было нават палітычнае забойства – Гагарын хацеў зрабіць замах на генсека Брэжнева. Тым ня менш, у свой час касьмічныя палёты зрабіліся галоўнай тэмай, сымбалем эпохі, а дзеці ў школах хацелі быць касманаўтамі, як сёньня яны мараць, калі вырастуць, стаць крымінальнымі аўтарытэтамі.

27 сакавіка таксама і дзень народзінаў – у гэты дзень 1963 года нарадзіўся Кўэнцін Таранціна, амэрыканскі кінарэжысэр, сцэнарыст, актор. Ягоны фільм «Палп-фікшн» (1994) даў новы накірунак у сучасным кіно – «таранцінаўскі».

Таксама ў гэты дзень сьвяткуецца Міжнародны дзень тэатру. Як кажуць, нашто тое кіно, было б віно, а мы і самі артысты.

29 сакавіка – чорная дата для антыглябаліста – у 1886 створаная амэрыканская шыпучка Coca-cola. У гэты дзень трэба пайсьці ў Макдональдс і скарыстацца з паслугі бясплатнай прыбіральні.

Для фізыкаў, матэматыкаў, псыхолягаў, увогуле, кожнага, хто можа яшчэ справядліва падзяліць 0,5 на траіх – **31 сакавіка** дзень народзінаў Рэнэ Дэкарта, францускага філёзафа, знакамітага сваёй максымай «мыслю, значыць існую». Ягоны лёс таксама быў незайздросны – памёр ад запаленьня лёгкіх у Стакгольме, калі даваў урокі сваёй філязофіі швэдзкай прынцэсе Караліне.

Дыягназ: Дысыдэнт!

Бурчаньне старога «вожыкаўца»

Нягледзячы на зьнешнюю забаўляльнасьць і сатырычнасьць, вожык быў сур'ёзным ідэалягічным выданьнем

Памятаю, мне ў часопісе *Вожык* запрапанавалі працу ў аддзеле фэльетонаў. Што ні камандзіроўка – цягну новыя творы пра бюракратаў і казнакрадаў, блатнюкоў і чынадралаў, лайдакоў і п'янтосаў. Карацей, пра ўсіх тых, хто перашкаджаў беларускаму народу сьветлы гмах камуністычнага шчасьця будаваць.

Даслужыўся, нарэшце, я да падвышэньня па службе, Ч.В.А. рэдактара аддзела фэльетонаў. Ч.В.А. – гэта часовы выканаўца абавязкаў. А праз нейкі час адзін саўка з тае канторы мне прад'явіў прэтэнзіі.

Па-першае, у шпіталь інвалідаў і вэтэранаў ВАВ зьлёг адзін старшыня калгаса з Барысаўскага раёну. Высьмяяў я вэтэрана і камуніста з ваенным стажам за тое, што ён і ягоная сям'я нядаўна засяліліся ў тыповы двухпавярховы будынак дзіцячага садка, а садок усялілі ў сваю старую хату. Аказалася, фэльетон вельмі моцна параніў ягонае сэрца. А я не ўлічыў усіх заслугаў перад сацыялістычнай радзімай. Карацей, мая фэльетонная выхадка была прызнаная гранічна негуманным актам.

Па-другое, памёр яшчэ адзін мой герой, але ўжо «станоўчага» фэльетону. І хаця я да чалавечай сьмерці ня меў аніякага дачыненьня, аднак быў абвінавачаны ў паталягічнай нянавісьці да людзей з партбілетамі ля сэрцаў.

Вінаватасьць ускладняла тая акалічнасьць, што я патрапіў у літаратурную анталёгію маладых гумарыстаў СССР, дзе прадстаўляў Беларусь.

Надрукаваў я ў перакладзе на расейскую мову апавяданьне «Малады дзядок» пра лайдака, сакратара камсамольскай калгаснай арганізацыі, за якога выконвалі камсамольскія нагрузкі ягоныя дзед з бабулькай, камсамольцы 30-х гадоў. Дык што, у беларускага камсамолу няма будучыні? Не, такому антысаветчыку ня месца ў дружным калектыве часопісу *Вожык*! І наогул – у партыйна-савецкай журналістыцы. Не дарма гэты буржуазны адшчапенец не пагадзіўся ўступаць у КПСС. Адзінае, што для мяне могуць зрабіць кіраўнікі часопіса, дык не звальняць «па артыкулу», дадуць магчымасьць дзе-небудзь працаўладкавацца па-за рэдакцыямі.

Яшчэ праз два тыдні фэльетаніст змяняў прафэсію: стаўся рабочым у 42-й геалягічнай партыі Сьцяпянкаўскай геафізычнай экспэдыцыі ●

(Працяг будзе)

Алесь Мікалайчанка,
вэтэран пяра

На чым вырастаюць сапраўдныя янкі

Праблемы сучаснай моладзі ёсьць у кожнай краіне. Сьвет мае шмат падыходаў да гадаваньня падлеткаў. Дзе юнак разам са старэйшымі ідзе на паляваньне, дзе дапамагае бацькам весьці барацьбу за ўраджай, дзе калі ты ня маеш свой «калаш» – ты проста не мужчына. Фільмы для падлеткаў здымаюць усе. З дапамогай стужак можна правесьці і болей паглыбіцца ў сутнасьць і мэханізмы маральнага выхаваньня, што адпавядае нормам грамадзкай маралі, арганізацыя ўсяго жыцьця юнакоў. Вынікам такой дзейнасьці зьўляецца фармаваньне маральна цэласнай асобы, у адзінстве яе сьвядомасьці, асабістых пачуцьцяў, сумленьня, волі, навыкаў, звычак, грамадзка цэласных паводзінаў. Такім чынам, фільмы-падручнікі...

РОДЖЭР ДОДЖЭР

Фільм: **Дылана Кіда**
У ролях: **Джэніфэр Білз, Ізабэла Расэліні, Элізабэт Бэрклі**

1. У краіне мужных жанчын і жэнственых мужыкоў твой дзядзька трахае бабу-боса.
2. Баба не задаволеная адносінамі і шантажуе мужыка тым, што ў яе на яго ляжыць яшчэ сотня рэзюмэ.
3. У дзядзькі дэпрэсьняк. Кідай гульні й розныя сайты, хутчэй да сваяка!
4. Ты ня ведаеш, што sex паўсюль? Табе 16 год? Тэрмінова навучыся паліць!
5. Заключы зь дзядзькам пары на 1000$, што да вечара ў цябе хто-небудзь закахаецца. Яшчэ не заліваў сьпіртное ў цела – не выступай і пі.
6. Цябе выстаўляюць як непаўналетняга з бару, не бяда, з табой дзядзька і дзьве цёткі.
7. У гарадзкім парку сядзіце на лаўках, піце віно і распавядайце, як у вас атрымалася «гэта» ўпершыню. І ўжо цёлка сядзіць у цябе на каленках.
8. На разьвітаньне цёткі гавораць табе, што ім трэ' як мага болей такіх мужыкоў, як ты.
9. Потым да ранку зь дзядзькам ты едзеш на вечарыну,.. а потым каціш ў бардэль...
10. Празь месяц ты знаёміш са сваім дзядзькам усіх сяброў-аднагодак...

Ты яшчэ дзеўсьцьвеньнік ? – Ніколі не падманвай бацькоў!

НЕВЫПРАЎЛЯЛЬНЫ МАНЮКА

Фільм: **Толіна Рабінса**
У ролях: **Фрэнкі Муніц, Пол Джыяманці, Аманда Байнс**

1. Одмары ў цябе забіраюць скэйтборд, і ты спазьніўся на ўрокі, спрабуеш маніць.
2. Вучылка выклікае старых у школу, калі ты не напішаш сачыненьне, табе сьвеціць летняя школа.
3. Ты напісаў афігіцельны тэкст, але забыў яго ў машыне галівудзкага прад'юсэра. Што й казаць, у такую «легенду» ніхто ня верыць. Бацька хапаецца за рэмень, а мамка круціць вушы.
4. Праз год зь сяброўкай, з колай і поп-корнам у кіно ты глядзіш фільм паводле твайго сачыненьня. У тытрах – ані слова пра цябе.
5. Кідай усе справы, зьбірай заплечнік, падмані бацькоў, бабку сяброўкі – і хутчэй у Галівуд на пошукі вора.
6. Спачатку, канешне, ты проста просіш прад'юсара патэлефанаваць сваім бацькам і расказаць гісторыю пра сваё сачыненьне. Але гэтага мала.
7. Табе патрэбен яго арганайзэр. Яшчэ патрэбна дабазарыцца з усімі недругамі галівудца.
8.Ператусуй усе ягоныя карты, пафарбуй цела ў блакітны, а валасы – у ружовы колер і прымусі граць перад дзецьмі Рональда з МакДональдса.
9. Забяры любімую малпачку прад'юсара і ві з дурня вяроўку. Цяпер ён без казлоў тэлефануе тваім бацькам. Зрабі так, каб яго прызнаньне чуў увесь Галівуд.
10. Цяпер бацькі і настаўніца ведаюць, што ты – чэсны-чэсны!

BANKER_KV@YAHOO.COM

Кінапрэзыдэнты Галівуду

Відавочна, наглядзеўшыся чорна-гумарных мультсэрыялаў, ток-шоў а-ля расейскіх «Вялікай сьціркі» ды «Вокнаў» – спадар Буш-малодшы вырашыў неяк падняць прэстыж сваёй краіны ў вачах сьвету таннай разборкай з блізкаўсходнім «плахішом». Прыгадваецца ў памяці нятленка «South Park: Bigger, Longer & Uncut», дзе Садам Хусэйн, ад сэксуальных дамаганьняў якога церпіць сам д'ябал, справядліва пакараны і зьнішчаны Малышом, пяючы простую песеньку-арыю-пакаяньне «я ні ў чым не вінаваты, усё гэта – навакольнае асяродзьдзе», становяцца відавочнымі перадумовы і карані бліц-крыгу.

Глядзець такія кінафільмы мог сабе дазволіць, вядома ж, толькі адзін геніяльны твар каўкаскай нацыянальнасьці. А ці глядзеў сёньняшні вертухай сьвету амэрыканскія фільмы, ці фільтраваў думкі і пачуцьці творчай інтэлігенцыі Новага Сьвету тэхаскі крапыш? Не дарма ж Джордж Клуні наляцеў на Буша-малога са словамі – «Нам патрэбны лідэр, а мы абралі сабе мэнэджэра. Паглядзім праўдзе ў вочы: ён – поўная пасрэднасьць». Таму давайце правядзем невялічкі тэст-аналіз таго, што адбывалася на ўручэньні «Оскараў»:

1 Ці ўзгадваў Прэзыдэнт фільм **«Качкаў суп»**? Гэтую камэдыю абсурду зьнялі яшчэ ў 1933 годзе. За 20 мільёнаў нейкая ўдава ставіць свайго прэзыдэнта. Гэты добры малы ня дурань пыхнуць-паржаць-пакаламбурыць, пахлопаць дзяваху па акругласьцях, а на просьбу пралетарыяту скараціць працоўны дзень – рэзонна скарачае абедзены час. Вакол куча шпіёнаў і недругаў. А прэзыдэнт жадае ажаніцца і для гэтага нападае на суседзяў. Вайна. Прэзыдэнт на перадавой страляе ў свае войскі, і яны бягуць ад яго. А на бок ворага ўжо перайшлі плаўцы, пажарнікі, сланы ды малпы.

2 Відавочна, ён не любіў Стэнлі Кубрыка зь фільмам **«Доктар Стрэйнджлав'»** (1963 год). Сьвет толькі перажыў Карыбскі крызыс, а Стэнлі ўжо сьмяяўся над гульнямі палітыкаў, крэзанутымі амбіцыямі ваеншчыны, якія ў час балансаваньня сьвету на краі бездані паводзяць сябе, як малпы з бомбамі. «Пакінь хваляваца! Пачні жыць!» – гэтак казаў Карнэгі, або – усё роўна падыхаць, дык якая розьніца калі!..

3 А вось **«Уцёкі зь Нью-Ёрку»** (1980) магчыма зацікавіў, ці напужаў, будучага прэзыдэнта. На экране 1997 год. Горад-турма, дзе прэзыдэнцкі верталёт церпіць

аварыю і ясна-сонейка трапляе ў лапы бандзюкоў. Толькі адзін чувак, што адзначыўся ў баях пад Ленінградам, можа выратаваць нявіннае жыцьцё са страшнага палону.

4 Прымусіла некалі пахвалявацца й стужка **«Забойства»** (1987) – загадкавыя забойствы сярод сябраў першай лэдзі – усе думаюць, што прэзыдэнт – імпатэнт.

5 Магчыма, Буш-малы ў свой постпубэртатны пэрыяд запаў на фільм **«Амэрыканскі Прэзыдэнт»** (1995). Галоўны герой – ужо ўдавец, неспадзявана для шмат каго закахаўся ў энэргічную дзяўчыну, што змагаецца за ўвядзеньне ў дзеяньне закону аб экалёгіі.

6 **«Дзень незалежнасьці»** (1996), дзе прэзыдэнт ЗША дае прыкурыць іншапляньэтным агрэсарам, таксама паўплываў на мозгі Буша. Пасьля такіх калізіяў Садам яўна можа падацца гнюсным гуманоідам-прышэльцам.

7 **«Абсалютная ўлада»** (1997) – прэзыдэнт ЗША замяшаны ў забойстве. Ну дык што?..

8 А вось **«Самалёт Пээыдэнта»** (1997) – іншая справа! Ніхто ня здолее захапіць самалёт прэзыдэнта, нават калі гэта расейскі камуняка-адмарозак.

9 А што датычыцца фільму **«Махлярства, або Хвост, што віляе сабакам»** – і так усе глядзелі і ведаюць, за што і навошта сыр-бор.

Некалі Дж. Кэнэдзі направа й налева ўцюхваў кніжку Барбары Тэкмэн «Першы бліцкрыг. Жнівень 1914» – так ён быў узбуджаны сусьветнай катастрофай, што была палыхнула з адной іскры. Відавочна, для амэрыканскіх вучняў падручнікі пішуць зусім не пра тое, ды й сёньняшні гаспадар Белага Дому ў той час хіба што пасьвіў каровы ў Тэхасе... ●

! Таварышы дарослыя ! Хавайце відэакасэты ад дзяцей !

Кіно вачыма дзіцяці

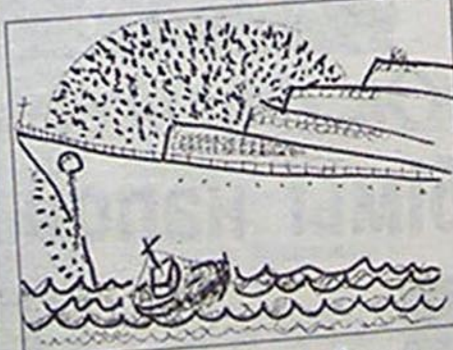
Калі я зноў засталася дома адна, я паглядзела вось які фільм...

1962 год італьянскі пасажырскі лайнэр «Антонія Граза» – сымбаль пасьляваеннай раскошы – баразьдзіць водныя прасторы. Раптам судна бясьсьледна зьнікае. Некалькі людзей выпадкова знайшлі судна толькі ў 2002 годзе. Падняўшыся на борт, яны сустрэліся зь нейкім таямнічым і жудесным, але золата, схаванае ў труме, захапляе розум дасьледчыкаў. Што мацней – жах ці сквапнасьць?

КАРАБЕЛЬ-ПРЫВІД
Фільм: Стыва Бэка
У ролях: Гэбрыэл Бірн, Джуліяна Маргуліс

У час танцаў і адзягу аднaчасова ўсіх, акрамя малой дзяўчыны, разрэзала напалову.

Праз шмат часу вялікі карабель знайшлі вадалазы

Яны падняліся на борт.

Там іх сустрэлі прывіды

Потым людзі знайшлі золата і вырашылі яго забраць.

А іхны канцер падарваўся.

Прывід расказаў страшную гісторыю – як навесілі на вяроўку бабу павесілі за крук і ўсе доўга стралялі.

Карабель затануў і засталася адна цётка.

Вось і мама гаварыць мне ніколі ня есьці суніцы з могілак, бо дзядзя Буш схопіць.

Як адцягнуцца...

Па-міцькоўску

Абламайцеся, братушкі! Не будзе вам ані партвэшку ані «Беламору» – а будзе усяго толькі **сольнік ЛЕПРЫКОНСАЎ у КЗМ (28.03/19:00)**. Бо таварышч Міцько са свaёй гоп-кампаніяй ціпу новы альбомчык накрапалі. Як называецца опус – прыгадваць звыш маіх сілаў, лепей папраўдзе скрыню партвяшку узяць і забіць на фуфел.

Па-іерусалімску

Калі вы заўзятар сапраўднага рок-н-ролу, а «Піва, цёлкі, драйв і угар» – стопудова ваш лайфстайл, ні ў якім разе не прапусьціце выступ **НОВАГА ЕРУСАЛІМУ ў саркафагу рэспублікі(28.03/19:00)**. Незабыўныя уражаньні гарантуюцца!

Па-джазе

Джаз-гірла **Ганна Каралёва дас газу насупраць «прэзыдэнцы» (ТЮГ, 29.03/19:00)**. Відовішча паўсотні прапітых інцылягентаў і крытыканаў сярэднім узростам за 50, якія сноўдаюць па буфэце Тэатру Юнага(!) Гледача, з сумам шукаючы там нешта апрэч вады «Бураціна» – гэта пачварны малюнак, годны пэндзлю Савіцкага... Адзінае што ратуе – кажуць з саксам Аня ўпраўляецца сапраўды нефігова, калі што, можна зачыніць вочы і паслухаць. А як джаз ня любіце – то й салодка выспацца.

Па-супэрску

Аматараў **НЕЙРО ДЮБЕЛЯ** можна павіншаваць – гітарыла каманды вярнуўся з войска ў рэкордныя тэрміны, закасіўшы такі на здароўе з другой спробы ў той самы момант, калі на яго ўжо боты апранулі. **Сэмінар на тэму «Як граматна касіць» з уключэньнем музычных нумароў з уласнага рэпэртуару** прафэсыйныя салдаты і ўкланісты зь ДЮБЕЛЯ правядуць **у «Рэактары» (17.04/19:00)**.

Па-кіношнаму

На поўную круцяць у менскіх кінатэатрах стужку **«Вежы-блізьняты» – другую частку несусьветнай цягамоціны «Валадар пярсьцёнкаў»**. Пазырыць гэную хрэнь можна ў **«Аўроры»**. З хітоў сэзону **«Акцябр», «Бярэсьце» і «Пабеда»** радуюць **«Таксоўкай-3»**, а ў **«Маскве»** апрэч яе круцяць яшчэ й **«Фрыду»**, намінаваную на сёлетні Оскар разам зь «Вежамі».

У астатнім за адсутнасьцю эстэцкіх кінафэстаў кінатэатры каўбасіць па таннай эротыцы і басвічках. **«Піянэр»** дас **«Міранду з ільдом»** (піянэраў да 16 год не пушчаюць), **«Бярэсьце» і «Мір» – «Зорныя войны-2, атака клоўнаў»**. Адстой адным словам.

Ішчо можна паглядзець модную маскоўскую стужку з Рынатай Літвінавай (такая хударлявая томная чыкса, у колішніх парфёнаўскіх «намеднях» савецкую моду камэнтавала сэксуальным шэптам). Стужка называецца **«Неба. Самалёт. Дзяўчына»**, а паказваюць яе у **«Міры»**. Зь цікавых супадзеньняў – у тым жа «Міры» згаданы «Неба. Самалёт...» рэгулярна чарадуецца зь **«Дзьвюма вежамі»**, у чарговы раз нагадваючы, што подзьвіг бэн Ладэна яшчэ доўга будзе працаваць у якасьці рэклямнага каталізатару масавай сьвядомасьці. Прыемнай прамыўкі мазгоў!

Санітар,
культурны футуроляг

ГРОБ на вашым PC

...а неба ўсё такое ж, як быццам і ён не прадаўся...

Ягор Летаў наза-ўсёды заста-нецца самым жывым

Выйшаў у сьвет амаль дзесяцігадзінны кампутарны зборнік альбомаў ГРАЖДАНСКОЙ ОБОРОНЫ змрочнага ідалішча постсавецкага андэграўнду, мары ўсіх маргіналаў, асацыялаў ды проста аматараў адцягнуцца ня так, як усе.

Поўны збор твораў ГрОб'а можна параўнаць з 50-тамовым выданьнем усіх твораў Леніна, які таксама любіў ужываць моцныя выразы і брутальную тэматыку. «Мозг нацыі? Гаўно нацыі!» – гэта Ленін пра пісьменьніка Караленку. А вось у Летава: «А-а-а- пайшлі вы ўсе на х***!» Дый увогуле, пакладзі зараз у мазалей замест Леніна Летава – наплыў наведвальнікаў будзе ня меншым, а нават і большым, ды яшчэ можна грошы браць.

Знаёмых больш-менш пра што базар ідзе, гэты культурны прадукт павінен прыкалоць па некалькіх пунктах, першы – якасьць, зя якую гробаўцы змагаліся з адмоўным знакам: аднойчы паехаў Летаў пісаць ў Піцерскай студыі ў Вішні свой альбом «Здорово и вечно». Пісаліся разам з ДК, дарэчы. Паслухаўшы дома непрымірымыя падпольшчыкі афігелі ад жаху: такой чысьціні гука яны і ня марылі выдаць. Альбом падаўся Летаву вэрсіяй камэрцыялізаванага EXPLOITED, таму на ўсё запісанае вырашылі накласьці гудзеньне пыласосу.

Час прайшоў, у 90-я Летаў з грубых хуліганаў-антыкамуністаў ператварыўся ў лева-права-радыкальнага антыкапіталіста-антыглябаліста, тусаваўся з Дугіным-Лімонавым-Зюганавым-Ампілавым ... і г.д. Псіхадэзавая гістэрыя часам саступала іранічнаму і задушэўнаму дваравому шансону («Матылёк», «Дембельская»). Гурт стаў катастрафічна папсець. Што заканамерна. Не ў тым справа, што ГрОб апапсеў, а ў тым, што рамкі андэграўнду зьмясьціліся. Верх папсовасьці – славутыя «трыб'юты» (іх ужо два, на кампакт пайшоў першы), дзе калісьці злоснага DIY-шчыка перасьпявалі менш радыкальна настаўленыя паплечнікі па музычнаму часу.

На каго разьлічаны прадукт?

1) Старыя фаны Летава, якія слухалі Абарону яшчэ на бабіньніках «Маяк», як правіла, маюць кансэрватыўныя звычкі і мала хто зь іх перайшоў нават на касэты. Не кажучы ўжо пра кампутары, якія для алдовага адказьніка проста непатрэбныя шмудакі.

2) Сапраўдныя контаркультуршчыкі, якія падняліся на бабках і абзавяліся калекцыяй панк-хардкору ад RAMONES і DEAD KENNEDYS да MANIC STREET PREACHERS і апошніх балванак EXPLOITED, мoжа і купяць для прыколу, але колькі іх тут?

3) Новыя мэнэджэры 90-х, для якіх савецка-сібірская экзотыка 80-х такое ж гістарычнае мінулае, як і Лёндан эпохі Макларэна і Вішэса. Гэтым праслухоўваньне збору твораў паграждае сур'ёзнымі псыхічнымі перагрузкамі. Гэта як бы ўсяго Лімонава прачытаць на CD.

Ходзяць чуткі, што Летаў зьбіраецца ўсьлед за Крысам дэ Бургам Менск пакараць.

Ці не ў Саркафагу Рэспублікі? А квіткі будуць даражэй чым за EXPLOITED? ●

Дж. Біяфра

Кабзон не Кіркораў

Кабзону хацелі прыпісаць лішняй славы змагара з невядома чым

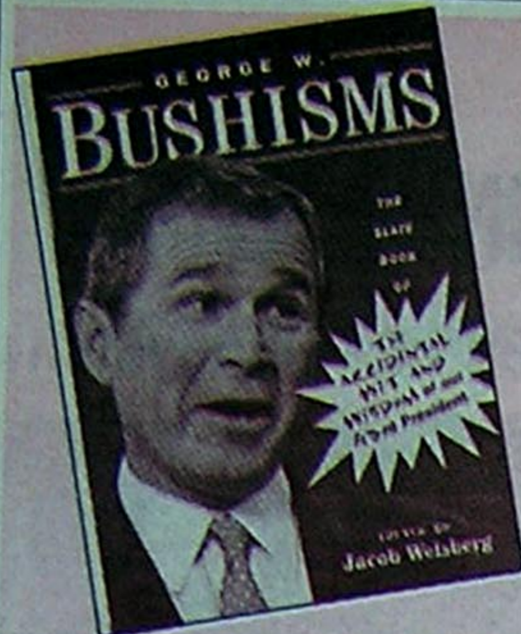

Вэтэрану «Славянскага базару» не выпадае круціць фігі сваім беларускім фанатам

Канцэрт, які плянавалася правесьці ў красавіку, адмянілі. І СМІ пачалі раздзьмуваць гіпатэтычныя прычыны адмены – маўляў, Кабзон гэтак адрэагаваў на ліст, падпісаны беларускімі навукоўцамі і дзеячамі, дзе гаварылася пра недапушчальную для правядзеньня канцэрта атмасфэру: антыдэмакратычны рэжым, ціск і іншае. Дзіўна, што сталы ўдзельнік Славянскага базару павёўся на правакацыю. Сам Кабзон рашуча адмовіў падобным інсынуацыям. Ягоныя фаны проста не зразумелі б такога павароту. Справа ў наступным: не прадалі дастатковай колькасьці білетаў. Так звычайна бывае, калі дзе-небудзь у месцы своечасова не выплочваюць зарплаты і пэнсіі.

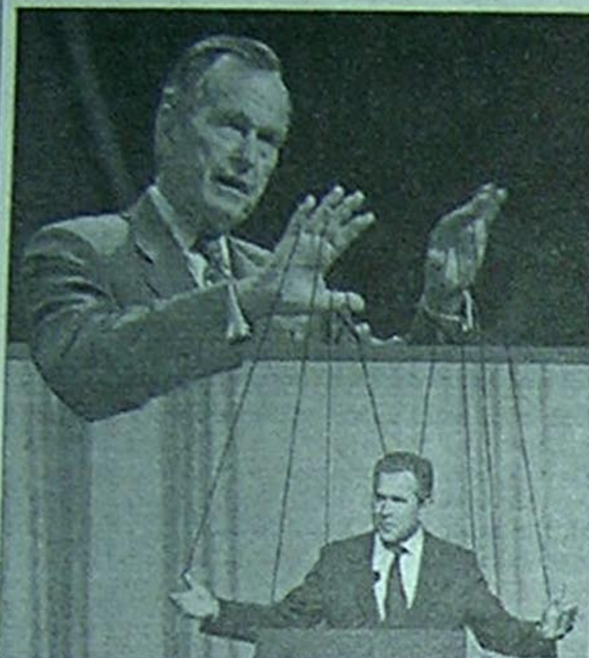
Калі ў Капылі адмянілі канцэрт Іны Афанасьевай, ніхто ж не лямантаваў, што гэта было па просьбе капылёўскай апазыцыі, з-за жорсткага антыдэмакратычнага рэжыму ў Капылі. Тым больш, што вясна зараз для пэнсіянэраў, якія складаюць большасьць аўдыторыі Кабзона цяжкая – павышэньне тарыфаў, цэны на хлеб, міжнародная нестабільнасьць. А антыдэмакратычны рэжым вэтэрану савецкай эстрады страшны, як вожыку голая задніца ●

Марк Бернэс

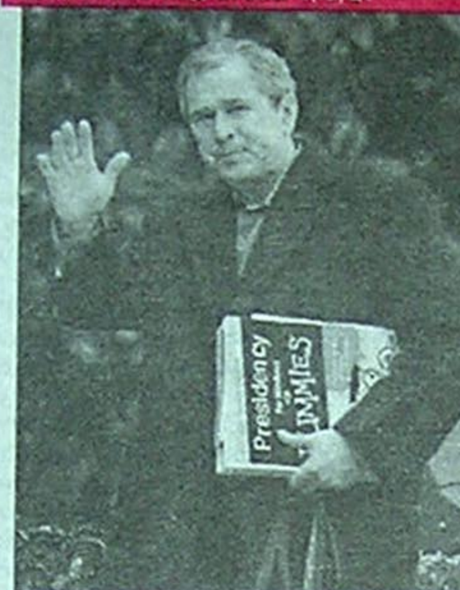
У аб'ектыве — Буш

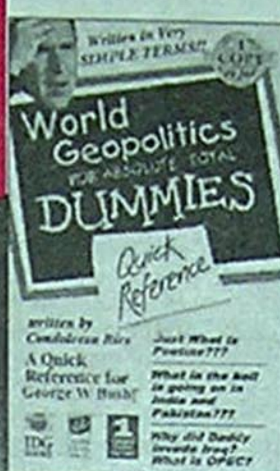
Калі гавораць гарматы, музы маўчаць, катэгарычна сьцьвярджае стары як сьвет афарызм. Гісторыя сьведчыць, што гэтая амбіцыйная заява не працуе, прынамсі ў жанры графічнага мастацтва. Кожная вайна несьвядома нараджала свае арыгінальныя формы візуальнай палітычнай прапаганды. Першая сусьветная вайна падарыла чалавецтву фэномэн палітычнага плякату, у вогнішчы грамадзянскай вайны ў Расеі на сьвет зьявіліся рэвалюцыйныя коміксы «Вокны РосТА», культурная рэвалюцыя ў Кітаі падаравала сьвету хунвэйбінаўскія «Дацзыбао». Цяперашняя вайна ня стала выключэньнем з гэтай тэндэнцыі. Ваенная кампанія ў Мэсапатаміі падштурхнула простых амэрыканскіх людзей сесьці за стварэньне палітычных антыбушаўскіх каляжаў, якімі забіты сёньня ўвесь інтэрнэт. Хаця для аб'ектыўнасьці варта зазначыць, што сьцёбацца са прэзыдэнта Буша-малодшага амэрыканцы пачалі яшчэ падчас перадвыбарчай гонкі. Такога кшталту пераважна ананімная мастацкая дзейнасьць па дэсакралізацыі ўлады існуе, вядома ж, у кожнай краіне. Але за час свайго бытнасьці на пасадзе гаспадара Белага Дому ўжо столькі напартачыў, што па колькасьці сваіх геніяльна-абсурдных афарызмаў і опусаў здольны даць фору нават беларускаму прэзыдэнту. У амэрыканскі лексыкон увайшоў выраз «бушызм», а некаторыя аўтары, сярод якіх славуты сэміётык Умбэрта Эка, прамышляюць тым, што зьбіраюць і выдаюць на-гара прэзыдэнцкія ляпсусы. З пачаткам жа амэрыкана-іракскай вайны гэтая дзейнасьць атрымала яшчэ й яскрава акрэсьлены антываенны сэнс, бо дапамагаюць разьвянчаць арэол Буша як апостала дэмакратыі й абаронцы правоў чалавека ва ўсім сьвеце. Дык як жа бачыць вас амэрыканскі народ, містэр Джордж Дабл-Ю Буш-джуніёр?'

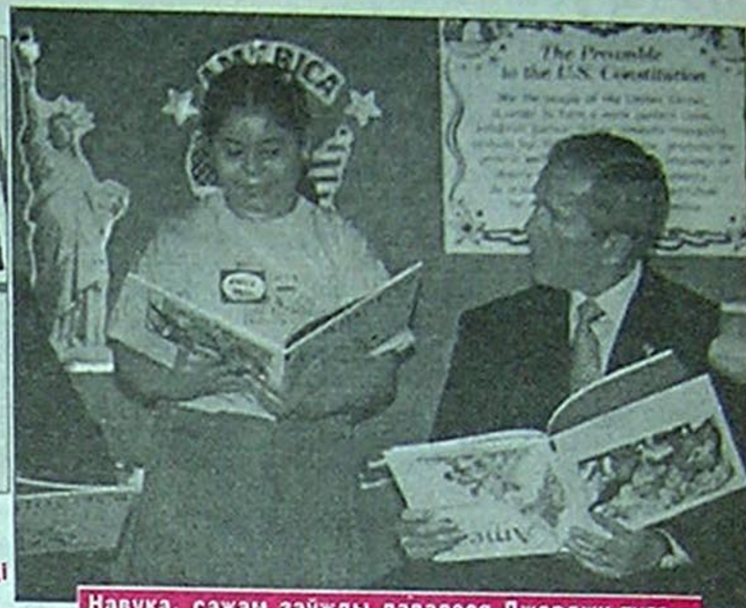
Буша-малога ў Штатах шмат хто лічыць усяго толькі марыянэткай у руках бацькі. Таму сынок намагаецца зрабіць усё магчымае, каб разбурыць гэты стэрэатып

Напрыклад, Буш-малодшы вырашыў заняцца самаадукацыяй і прайсьці курс «Прэзыдэнцтва для чайнікаў», а таксама «Міжнародная геапалітыка для абсалютных і канчатковых чайнікаў», складзеных адмыслова пад ягоны І(ra)Q.

Кіраўніку адзінай супэрдзяржавы давядзецца знайсьці адказы на такія нялёгкія пытаньні, як «Дык хто ж такі Пуцін?», «Што ўрэшце адбываецца ў Індыі і Пакістане?» і «Чаму баця ўторгся ў Ірак?»

Навука, сажам заўжды давалася Джорджу туга. Прыйшлося наймаць рэпэтытараў, бо ўзьніклі праблемы з чытаньнем. «Містэр Буш, вы трымаеце кніжку дагары нагамі».

Прэзыдэнту ЗША прыходзіцца нямала пацець і над чыстапісаньнем. «Эхэ-эхэ... Вы няправільна напісалі слова «Джордж».

Часам у Буша кульгае і арыфмэтыка. «Чатыры!»

На ўроках па пачатковай вайсковай падрыхтоўцы ў Буша яўна не ў парадку са страевухай.

А ў перапынках паміж занятакмі Буш не дурны добра адцягнуцца з прыяцелямі. «Удалы стаяк!» – «Клянуся, Лора, яна для мяне нічога ня значыць!»

Затое на полі бою гаспадар Белага Дому сапраўдны воін з задаткамі далёкабачнага стратэга. «Я гляджу, праціўнік добра замаскіраваўся». – «Здыміце крышкі зь лінзаў, містэр прэзыдэнт».

Аднак да рэальнага падвышэньня агульнаадукацыйнага ўзроўню яшчэ далёка. «О, матка боска, ён яшчэ больш тупы, чым я сабе думаў».

"Oh shit, he is even dumber than I thought"

Вядома ж, такое інтэнсіўнае навучаньне адбірае шмат сілаў. Часам проста не хапае часу, каб заняцца сур'ёзнымі дзяржаўнымі справамі. «Містэр прэзыдэнт, вы сьпіце прама на дырэктыве Рады Бясьпекі ААН, якая не рэкамэндуе ваеннае ўмяшальніцтва ў справы Іраку.

Меркаваньне амэрыканскага народу наконт прэзыдэнта ЗША можа не супадаць зь меркаваньнем рэдакцыі!